

Ikt. sz.: KOB/38-2/2017.

KOB-18/2017. sz. ülés
(KOB-82/2014-2018. sz. ülés)

J e g y z ő k ö n y v

az Országgyűlés **Kulturális bizottságának**
2017. november 22-én, szerdán, 12 óra 10 perckor
az Országgyűlés Irodaháza I. emelet II. számú tanácstermében
megtartott üléséről

Tartalomjegyzék

Az ülés megnyitása, a határozatképeség megállapítása, a napirend elfogadása	5
Balog Zoltán, az emberi erőforrások minisztere meghallgatása	5
<i>Balog Zoltán szóbeli tájékoztatója</i>	<i>7</i>
<i>Kérdések, vélemények, észrevételek</i>	<i>10</i>
<i>Balog Zoltán válaszai</i>	<i>22</i>
Egyebek	35
Az ülés berekesztése	35

Napirendi javaslat

1. Balog Zoltán emberi erőforrások minisztere meghallgatása
(Az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 41. §-a alapján)
2. Egyebek

Az ülés résztvevői

A bizottság részéről

Megjelent

Elnököl: Dúró Dóra (Jobbik), a bizottság elnöke

Kucsák László (Fidesz), a bizottság alelnöke
Dr. Pósán László (Fidesz), a bizottság alelnöke
Dr. Hoffmann Rózsa (KDNP), a bizottság alelnöke
Kunhalmi Ágnes (MSZP), a bizottság alelnöke
Demeter Zoltán (Fidesz)
Dr. Vinnai Győző (Fidesz)
Gaal Gergely (KDNP)
Dr. Hiller István (MSZP)
Farkas Gergely (Jobbik)
Szabó Szabolcs (független)

Helyettesítési megbízást adott

Dunai Mónika (Fidesz) dr. Vinnai Győzőnek (Fidesz)
Halász János (Fidesz) Kucsák Lászlónak (Fidesz)
Törő Gábor (Fidesz) dr. Pósán Lászlónak (Fidesz)

A bizottság titkársága részéről

Takács Gabriella, a bizottság tanácsadója
Gyevánné Zweig Zsuzsanna, a bizottság munkatársa

Meghívottak

Hozzászólók

Balog Zoltán, az emberi erőforrások minisztere

(Az ülés kezdetének időpontja: 12 óra 10 perc)

Az ülés megnyitása, a határozatképesség megállapítása, a napirend elfogadása

DÚRÓ DÓRA (Jobbik), a bizottság elnöke, a továbbiakban ELNÖK: Köszöntöm önöket a Kulturális bizottság mai ülésén. Az ülést megnyitom. A jelenléti ív alapján megállapítom, hogy a bizottság határozatképes.

Balog Zoltán, az emberi erőforrások minisztere meghallgatása

Az előzetes napirendi javaslatunkat a képviselők írásban megkapták. Ehhez senki nem terjesztett elő módosítást, így az előzetesen kiküldött formában szavazunk a napirendről.

Kérdezem a bizottság tagjait, ki az, aki támogatja az előzetesen kiküldött napirendi javaslatot. Aki igen, az kérem, jelezze! *(Szavazás.)* 14 igen szavazat. Ki az, aki nem támogatja? *(Nincs jelzés.)* Ki tartózkodott? *(Szavazás.)* 1 tartózkodással a bizottság elfogadta a napirendet.

DR. HILLER ISTVÁN (MSZP): Ügyrendben szeretnék szólni. Szabad?

ELNÖK: Természetesen. Elfogadott napirendünk van, úgyhogy Hiller István jelzi, hogy ügyrendben szeretne szólni. Parancsoljon!

DR. HILLER ISTVÁN (MSZP): Tisztelt Elnök Asszony! Tisztelt Bizottság! Tisztelt Miniszter Úr! Nehezményezem és méltánytalannak tartom, hogy a miniszter éves beszámolójának időkerete van. Szerintem ez a parlament tekintélyét, a Magyar Országgyűlés tekintélyét rombolja. Amikor a mindenkori miniszter a Kulturális bizottság előtt megjelenik, évente egy alkalommal számot ad arról, hogy mit végzett ő és a kormány az országunk érdekében, azt nem lehet 107 percbe besűríteni.

A 107 perc egyébként is érthetetlen, csak egy dolog szimpatikus benne, hogy prímszám, és én szeretem a prímszámokat, de egyébként az égetta egy világon semmi nem indokolja, hogy ezt mi 107 percben bonyolítsuk le.

Javaslom a jegyzőkönyv kedvéért is, és azért is, hogy miniszter úrnak és a tisztelt minisztériumnak jelezzem, hogy én soha nem fogok elfogadni időkeretet az éves beszámolónál. Volt olyan kormány, amikor a hasonló és ellenkező vélemények kifejtésének semmilyen időkerete nem volt, talán még van olyan képviselő közöttünk, a tisztelt jelenlegi kormánypárti képviselők között is, akik erre emlékeznek. Ennyi kontinuitást legalább elviselne a jelenlegi kormány és kormánypárti frakciók.

A napirendet és annak elfogadását tudomásul vettem, de ezt jelezni kívántam, elnök asszony.

ELNÖK: Köszönjük szépen. Annyiban egészíteném ki képviselő úrnak a hozzászólását, hogy ez a Házsabály szerint nem ügyrendi hozzászólás volt, hanem az időkeretre vonatkozó javaslat vitájában elmondott hozzászólás. Erre a Házsabály miatt fel kellett hívnom a képviselő úr figyelmet. *(Dr. Hiller István: Rendben, köszönöm.)*

Előzetesen a bizottság számára a titkárságtól kiküldtünk egy időkeret-meghatározást, mivel miniszter úr jelezte, hogy egyéb elfoglaltsága miatt csak időkeretben tud a bizottság rendelkezésére állni. Ezt az időkeret-javaslatot szeretném most ismertetni, és erről fogunk szavazni.

Miniszter úr kezdő beszámolójára 15 percen kerül sor, a Fidesz, illetve a KDNP képviselőinek 32 perc áll rendelkezésére, a Jobbik képviselőinek 11 perc, az MSZP képviselőinek 11 perc, az LMP képviselőjének 8 perc, a független képviselő úrnak 5 perc, miniszter úr válaszára pedig 25 perc áll rendelkezésre. Ez mindösszesen 107 perc.

Kérdezem, hogy az időkerettel kapcsolatban van-e valakinek még észrevétele. Pósnán alelnök úr, tessék!

DR. PÓSÁN LÁSZLÓ (Fidesz), a bizottság alelnöke: Csak szeretném javasolni, elnök asszony, hogy kérdezzük meg miniszter urat is, mert nyilván a bizottság az tud valahogy dönteni, a miniszter úr expozéjával kapcsolatosan pedig neki vannak a fejében információk, úgyhogy kérdezzük meg.

ELNÖK: Nagyon szívesen megkérdezem miniszter urat, csak ahogy jeleztem, ő előzetesen jelezte, hogy csak időkeretben tud a bizottság rendelkezésére állni. Gondolom, ezt most meg tudja erősíteni. Akkor most szót kér, miniszter úr ebben a vitában? *(Balog Zoltán: Igen.)* Parancsoljon!

BALOG ZOLTÁN, az emberi erőforrások minisztere: Nem mondtam ilyet. Nekem úgy behatárolt az időm, hogy fél 3-kor egy következő bizottságban van meghallgatásom. Tegnap hat és fél órás meghallgatásom volt három bizottságban. Egyébként az alapkijelentésében egyetérték – lehet, hogy ez szakmai ártalom – a hivatali elődömmel, Hiller miniszter úrral, én állok rendelkezésre 14 óra 15 percig. Ez nem 107 perc, hanem több mint 2 óra. Esetleg ha ezt előtte megbeszélték volna, akkor nem a meghallgatásból vennék el az időt. Azt tartom méltánytalannak, hogy 15 percet kapnék arra, hogy beszéljek a kultúráról, beszéljek a sportról, meg beszéljek az oktatásügyről, a felsőoktatásról és köznevelésről, 15 percen beszélni egy egyéves munkáról, azt valóban méltánytalannak tartom.

ELNÖK: Szabó Szabolcs képviselő úr jelentkezett. Parancsoljon!

SZABÓ SZABOLCS (független): Köszönöm szépen. Úgy látszik, hogy itt majdnem mindenki egyetért benne, hogy nagyon kevés ez az idő, akkor miért nem keresünk egy olyan időpontot, amikor miniszter úrnak is jobban van ideje, ráérünk hosszabban beszélgetni, nem biztos, hogy egy napra kell szervezni minden meghallgatást. Köszönöm szépen.

A jegyzőkönyv kedvéért egyébként jelezném, hogy természetesen ez a legelső meghallgatás óta így van. Akkor ott valamiért én először kaptam szót, egy tíz percet sikerült beszélnem, és talán Pósnán alelnök úr volt egyből, aki 3 perces hozzászólásokban javasolta ezt korlátozni, és azóta minden meghallgatáson időkorlát van. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Más hozzászólási szándék az időkeret-javaslattal kapcsolatban van-e? *(Nincs jelzés.)* Nem látok jelzést. Akkor szavazunk. Ki az, aki elfogadja az előzetesen előterjesztett időkeret-javaslatot? Aki igen, az kérem, jelezze! *(Szavazás.)* 9 igen szavazat. Ki az, aki nem? *(Szavazás.)* 5 nem szavazat. A bizottság elfogadta az időkeret-javaslatot, így akkor ennek megfelelően folytatjuk le a napirendi pontot.

Miniszter úrnak a kezdő beszámoló megtartására 15 perc áll rendelkezésére. Megadom a szót Balog Zoltán miniszter úrnak. Parancsoljon!

Balog Zoltán szóbeli tájékoztatója

BALOG ZOLTÁN, az emberi erőforrások minisztere: Most bajban vagyok ezzel a 15 perccel, mert mondom: ezt nem tartom a tárgy súlyának megfelelőnek, de akkor megpróbálunk a Bécs-Budapest gyorsvonat sebességének megfelelő gyorsasággal beszélni az elmúlt évről, hiszen nemcsak az elmúlt évről van szó, hanem az előző évekről. Ez az utolsó meghallgatás ebben a ciklusban, tehát szerintem érdemes visszatekinteni akár négy évre vagy éppen nyolc évre, és bízunk benne, hogy ez az elmúlt 8 év, mint egy állandósult szókapcsolat kicserélődik lassan, és beszélhetünk arról, hogy 2010 óta milyen munkát végzett el a kormány, hiszen erről kell számot adnunk.

Hogyha a közneveléssel kezdem, akkor azt kell mondanom erre az évre mindenképpen - de ez részben igaz már a korábbi évekre is -, hogy egy olyan iskolafejlesztési program, mint amit ebben az évben elindítottunk, az elmúlt 30 évben nem volt Magyarországon. Tornaterem, tanterem, illetve tanuszoda-bővítésben, belföldi és európai uniós forrásokból körülbelül 100 milliárd forint áll rendelkezésre, belföldi forrásból 16 milliárd forint, európai uniós forrásokból pedig 81 milliárd forint, és ehhez jön még az a 45 milliárd forint, ami digitális fejlesztésre van az iskoláknak. Tehát mind az infrastruktúra-, mind a tartalmi fejlesztésben nem volt az elmúlt 30 évben ilyen program. Ebből több száz iskolát fogunk felújítani, új iskolákat fogunk építeni, és ezeknek a fejlesztéseknek a döntő többsége egyébként hátrányos helyzetű térségekben valósul meg. A digitális fejlesztésben több mint 70 ezer eszközt már kiosztottunk az iskoláknak, részben tabletek, részben routerek, részben más informatikai eszközök formájában, tehát mondhatom azt, hogy a magyar köznevelés megújításában ez a fajta igény ebben az évben és a következő évben teljesülni fog.

A béremelési programnak is eljutottunk az utolsó állomásáig, legalábbis ebben a ciklusban, hiszen másfélszer annyit keres egy tanár, mint négy évvel ezelőtt, a tanári átlagbérek nagyobb mértékben növekedtek, mint egyébként az átlagbérek Magyarországon. Erre szükség is volt, mert méltatlanul keveset kerestek a pedagógusok. Ez egy fontos lépés megint előre. Egy 20 éve dolgozó - és akkor már a felsőoktatásról beszélek -, egyetemi végzettséggel rendelkező pedagógus 2013-ban bruttó 172 ezer forintot keresett, szeptembertől viszont 120 ezer forinttal többet. Ez a következő állomása volt a béremelésnek.

526 iskolát újítottunk fel eddig, 45 befejezése hamarosan várható. 200 ezer tanulónak újult meg az iskolai környezete, és ahogy említettem, további 535 iskola korszerűsítésre vár az elkövetkező egy, illetve három éven belül, ez újabb 200 ezer tanulónak a tanulmányi környezetét fogja javítani.

Ma ötből négy óvoda, valamint minden második általános és középiskolába járó tanuló után az állam vállalta át a teljes költségét, illetve részben vagy egészében a költségét a családotól a gyermekétkeztetésnek. Ilyen sem volt még Magyarországon az elmúlt 30 évben, és az ingyenes tankönyvprogramunkat is megemlíthetjük, hogy az első kilenc osztályban mindenki ingyenesen kapja. Ez családonként legalább 12 ezer forintos megtakarítást jelent.

És akkor érdemes beszélni a felsőoktatásban is a bérnövekedésről. 2016-ban indítottuk el azt a szakaszt, ahol először 15 százalékkal, idén 5 százalékkal, és jövő év január 1-jétől, tehát 2018. január 1-jétől újabb 5 százalékkal növekszik a felsőoktatásban dolgozók bére. Talán ezek a legfontosabb számok, amiket el lehet mondani a köznevelésről, illetve a felsőoktatásról. A felsőoktatásnál mindenképpen megemlíteném még azt a kancellár-rendszert, annak a bevezetését, amit a Felsőoktatási Kerekasztallal egyeztetve végeztünk el, és ennek az az eredménye, hogy egy súlyosan forráshiányos felsőoktatásból átmentünk egy olyan felsőoktatásba, ahol

ma háromszámszámjegű milliárdos megtakarítás van az egyetemek számláján. Ezek világos kimutatásai a Magyar Államkincstárnak, tehát ezek a számok teljesen nyilvánvalóak. Ha abból indulunk ki, hogy elsősorban a PPP-konstrukciók következtében, amikor egy olyan magánberuházó állami szerződéseket kényszerítettek az egyetemekre, hogy ebből egy olyan adósságcsapda keletkezett, amiből a felsőoktatás - különösen is a kollégiumfejlesztések ügyében – alig tudott kilábalni, és 2010-ben egy komoly, olyan 30 milliárd körüli hiányt cipelt magával. Mondhatom azt, hogy most ez a plusz, hogyha belföldi forrásokat számolunk, akkor 100 milliárdos nagyságrendű pénzállomány, ami rendelkezésére áll az egyetemeknek, ha az EU-s forrásokat hozzávesszük, akkor ez 200 milliárd forint fölötti pénzállomány, ami jelenleg az egyetemek számláján van, akkor mutatja ez nemcsak azt, hogy a kancellár-rendszer hatékonyan működik, hanem azt is, hogy olyan pluszforrásokat irányítottunk a felsőoktatás felé, amelyik a kutatás-fejlesztés támogatásában egy jelentős előrelépést jelent.

Hogyha a sport területéről mondhatok csak néhány mondatot, hogy itt tudjam tartani az időkeretet: amikor én először voltam ebben a bizottságban meghallgatáson, akkor azt ígértem, hogy részben a mindennapos testnevelésnek a következtében, részben pedig a sporttámogatások következtében, amelyeknek a csúcsáról gyakran beszélünk, de keveset beszélünk arról, hogy az iskolai sport, a diáksport és a szabadidősport támogatásával egyre többen kapnak kedvet ahhoz, hogy sportoljanak, és ha kell, akkor versenyszerűen sportoljanak. Azt ígértük, hogy az igazolt sportolók száma el fogja érni a félmilliót, ez az elmúlt hónapban - már az informatikai rendszerben van erről nyilvántartásunk – meghaladta az 500 ezret, tehát ezt a vállalást teljesítettük.

Hogyha szabad, akkor röviden a kultúra ügyében azt a fontos programot szeretném kiemelni, amelyik ebben az évben indult el. Egy komoly hiánypótló program, és a következő évben teljeseedik ki, ez a Csoóri Sándor program, amelyik a magyar népi kultúra művelőinek támogatását irányozza elő. Csak ebben az évben 2,5 milliárd forintból a Kárpát-medencében – ezt egy egységes Kárpát-medencei programnak tekintjük – 1400 szervezet részesült támogatásban, jövő évben a duplájára számíthatnak ezek a szervezetek ennek az összegnek.

Hogyha összefoglalóan még visszatérhetek a köznevelés területéhez, akkor - majd persze kíváncsi vagyok az önök kérdéseire és hozzászólásaira - azt hiszem, hogy elmondhatjuk, hogy az a központosítás, ami bizony, nagyon sok nehézséggel járt, voltak gyermekbetegségei, voltak hiányosságai, voltak talán benne olyan kerülőutak is, amelyeket el lehetett volna kerülni, ezt annak a függvényében érdemes talán szemlélnünk, hogy ilyen strukturális átalakítás megint csak az elmúlt harminc évben nem volt Magyarországon. A rendszerváltás utáni első nagy rendszerszerű átalakításhoz képest - miközben az oktatást természetesen nem lehet és nem is akartuk szüneteltetni - úgy gondolom, hogy az a stabilitás, ami megteremtődött ennek a rendszernek a központosításával, az igazolja a lépések helyességét. Valóban voltak olyan hibás lépések ebben az ügyben, amelyeket igyekeztünk kijavítani, és ma már azokkal a problémákkal nem kell megküzdeni, amivel meg kellett küzdeni az elmúlt húsz évben, és más jellegű problémákkal bizony, a 2010-14-ig terjedő időszakban is, azt hiszem, hogy 2014-től ennek a rendszernek a stabilitása került előtérbe.

Amiről beszéltünk, és erre sok komoly adat áll rendelkezésünkre, hogyha van értelme a központosításnak, akkor az egyik legfontosabb a tanári béreknek a biztonságán túl az, hogy a társadalmi felzárkózást, a hátrányos helyzetű településeket segíti ebben az ügyben, hiszen nincsenek kiszolgáltatva az alulfinanszírozott, gyenge anyagi erővel rendelkező önkormányzatoknak az iskolák. Mondhatom itt, hogy ebben

az ügyben különösen fontosak azok a támogatások, amelyeket közvetlenül ma az iskolákhoz tudunk eljuttatni, nemcsak a tehetséget támogató programok, hanem a szociális támogatások is, a pedagógusok biztos kifizetésén túl, tehát a pedagógus-életpályán túl.

Egy további feladat, amin dolgozunk, a nemzeti alaptanterv koncepciójának a megerősítése. Ez egy nagyon fontos feladat. Én ennek a ciklusnak, ha tartalmi részeket nézünk, mert arról keveset szoktunk beszélni, két olyan jelentős lépését tartom előremutatónak, mint a mindennapos testnevelésnek a bevezetése. Most már olyan nemzetközi felmérések vannak, amelyek nemcsak azt mutatják, hogy Magyarországon az aktív sportolók száma a legnagyobb mértékben növekszik az Európai Unión belül, tehát akik nemcsak egyszerűen egyesületi formában aktív sporttevékenységet folytatnak, hanem mondhatjuk azt, hogy ez a versenysportra is mindenképpen pozitív hatással van, és a fiatalok egészségi állapotára is vonatkozik ez. A másik pedig az etikaoktatásnak, illetve a hit- és erkölcsoktatásnak a bevezetése is egy nagyon lényeges előrelépés volt a köznevelés értékalapú megerősítésében.

A felsőoktatásnál már említettem a PPP-konstrukciók negatív örökségét. Itt egy komoly előrelépés az, hogy 2016 óta összesen 12 ilyen projektet váltottunk ki, erre 30 milliárdot fordítottunk, és bízunk benne, hogy a következő évben is folytatható ez. A doktori képzés megújítása arra szolgál, hogy a tehetséges fiatalok itthon maradjanak és a PhD-jüket itthon készítsék el és védjék meg. A másik jelentős lépés a felsőoktatásban a kancellári rendszer mellett a duális képzés bevezetése. Úgy gondolom, hogy ez a gazdasági fejlődésnek is egy fontos záloga. A jövőre nézve érdemes elmondani azt, hogy a magyar kormány 2018. január 1-jétől ingyenessé teszi nemcsak az első nyelvvizsgának a megszerzését, hanem egy újabb nyelvvizsga megszerzését is. Tehát akiknek már van nyelvvizsgájuk és egy újabbat szeretnek, azoknak is, a 35 év alatti fiataloknak ezt megtéríti.

S ha még lehet néhány szót mondanom a kultúráról. Egy újabb intézkedés, még kevéssé terjedt el, a Magyar Művészeti Akadémiának 800 millió forint áll rendelkezésére évente arra, hogy a 65. életévüket betöltött, állami díjjal, állami elismeréssel rendelkező művészeknek az alacsony nyugdíjához hozzájárulást adjon, és maga a minisztérium is vállalkozik nemcsak az idős művészek ilyen típusú megsegítésére, hanem azoknál az ösztöndíjaknál, amelyek a fiatal művészeknek vannak az ebbe a világba való bevezetésre, itt lényeges emelkedés történt. Ez az elmúlt hetek döntése, 200 ezer forintra emelkedett havonta adómentesen ezeknek az ösztöndíjaknak a mértéke: Móricz, Derkovits és Kodály-ösztöndíjakról van szó. Egyébként is a Kodály zongoraprogram, a mindennapos éneklés program, a kóruspályázatok azt a célt szolgálják, hogy az iskolai nevelésnek, a zenei nevelésnek - amiben Magyarország mindig nagyon jó volt - a megerősítése kerüljön előtérbe. Itt említhetném még a kultúra területén az 5 ezer fő alatti településen elérhető könyvtári ellátásnak az emelkedését is, ezzel eljutottunk odáig, hogy ma az Európai Unióban, ahogyan ők számolják a kulturális kiadásokat - ebbe beleszámolják az egyházi és a szabadidős támogatásokat is -, ma Magyarország első helyen van a kultúra támogatásában a GDP részarányában. Ez 2,1 százalék.

A nagyberuházásokról beszélhetnék még, de talán majd erre érkeznek kérdések, úgyhogy ezt arra az időszakra hagyom.

Még a sport területén engedjék meg mindenképpen egy sikertörténetnek a megemlítését. Ez a vizes világbajnokság, amelyik ugyan már véget ért, és Magyarország a „minden idők legjobb vizes világbajnoksága” címet kapta ennek a nemzetközi szervezőitől. De a verseny az tovább tart, hiszen a legjobb megnyitó ünnepségeknek a versenyében a vizes vb megnyitója a második helyre került a világon, közvetlenül a riói olimpia után. Szerintem ez egy olyan kulturális siker is,

amit hogyha valaki ebben a szakmában vagy ezen a területen járatos, akkor el tudja képzelni, hogy mit jelent az, hogy egy ilyen arányilag kicsi vagy közepesen kicsi vagy közepesen nagy ország egyszerre több mint 600 táncost azon a színvonalon tud kiállítani, ahogy azt a megnyitó ünnepséget ott bemutatták, úgy gondolom, hogy ez Európában nem sok országnak sikerülne.

Egy fontos változás történt ebben az évben a sportfinanszírozás rendszerében azáltal, hogy egy néhány éves időszak után a Magyar Olimpiai Bizottságtól a kormánynak a megfelelő minisztériuma, illetve államtitkársága vette vissza a finanszírozásnak az intézését. Én ezt fontosnak tartom, hogy ezt a sportegyesületek kérték, a sport részéről érkezett ez az igény, és azt is fontosnak tartom, hogy ez zökkenőmentesen sikerült, és azt is mondhatnám, hogy közmegelegedésre. Ez mindenképpen az államtitkárságnak a munkáját dicséri. Köszönöm szépen a szót, elnök asszony.

ELNÖK: Köszönjük szépen miniszter úr bevezető előadását. Most pedig a képviselőknek van lehetőségük kérdéseket feltenni. Elsőként Kunhalmi Ágnes, tessék!

Kérdések, vélemények, észrevételek

KUNHALMI ÁGNES (MSZP), a bizottság alelnöke: Nagyon köszönöm. Az idő rövidségére tekintettel nagyon gyors leszek. Bizony, megszületett miniszter úr, az önök elmúlt nyolc éve is, ha tetszik ez önöknek, ha nem, el kell ezzel számolni. Mint például tegnap a legújabb PISA-eredmények megmutatták azt, hogy újfent nagyon siralmasan teljesítenek a magyar gyerekek. A legdurvább az, hogy a szegény térségekben nem tudják a gyerekek felszámolni, és az iskolarendszer nem képes továbbra sem, sőt egyre jobban elmélyíti a különbséget a szegényebb térségek és a nem szegényebb között, államosítás ide vagy oda. Ráadásul az egész államosítást ön sikersztorinak tartja, ugyanakkor nagyon alacsonyan nivellál a minőség, most már mindenütt az országban, mind hazai, mind külföldi, nemzetközi mérések szerint is.

Azt mondja erre az ön minisztériuma és ön is, hogy türelmet kérünk. Türelmet kérnek tőlünk azért, hogy majd beérik az a vetés, amit önök elkezdtek. Hát, az a helyzet, hogy egyre rosszabb eredmények jönnek és egyre rosszabb ezen a téren minden. De csak hadd mondjam önnek azokat a számokat, és csak három dolgot említek az önök elmúlt nyolc évéből, hogy mi bizonyítja ezt.

Mi a véleménye akkor miniszter úr, arról, hogyha az ön elmúlt nyolc éve egyik leginkább félmjelzett száma egy bizonyos 50 ezres létszám. Ez az iskolát korán elhagyók. Ma Magyarországon majdnem több mint 50 ezer olyan gyerek van, aki nemhogy szakmai, hanem általános iskolai végzettség nélkül esett ki a magyar iskolarendszereből. Mit fog ezzel kezdeni egyébként Magyarország a következő években? A tankötelezettség korhatárának az oka, az egyik oka az, hogy ez történt. Azt hiszem, én nem lennék az ön helyében büszke erre, miniszter úr.

A következő: a 2016-17-es tanévben több mint 4 ezer pedagógus, aktív tanár lépett le a rendszerből. A rendszerváltás óta, de évtizedek óta nem volt ekkora pályaelhagyás, kérem, az ön által büszkén emlegetett központosításba nyomorodtak bele. Miért nem hívják vissza egyébként a pedagógushiány miatt a nyugdíjas pedagógusokat, amikor javasoltuk ezt önöknek?

És akkor a harmadik szám: most már bizonyára ön is tudja, mit jelent ez, a funkcionális analfabéták száma bizony, rohamosan nő Magyarországon, ha tetszik ez, ha nem. Óriási problémát okoz. Nem csökken, hanem nő a számuk.

Tehát csak három olyan dolgot említettem, ami hogyha megnézzük az önök nyolc évét, akkor nem lehetnek rá büszkék, és nem tudom, hogy ez valójában okot ad-

e a türelemre még, és hogy egy sikeres oktatásirányítás vagy egy sikeres oktatási rendszer irányába vezet-e ez ön szerint.

Végezetül hadd kérdezzem öntől azt, hogy tud-e arról valamit, hogy mekkora a Klebelsberg Intézetnek, a most már feldarabolt rendszernek van-e újabb adósság-felhalmozása? Csak szeretném öntől hallani, hogy tud-e erről valamit, mert rémisztő hírek jönnek az iskoláktól, főleg a szegényebb térségekből, hogy székeket akarnak vetetni a szülőkkel. Tehát egyszer már sikerült önöknek dotálni a KLIK adósság-felhalmozását, szerintünk ez egy rossz rendszer volt, és hiába darabolták szét, a központosítás ezen nem nagyon segít még mindig. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm. Az MSZP képviselőcsoportjának 8 perce maradt. Vinnai Győző jelentkezett szólásra. Tessék!

DR. VINNAI GYŐZŐ (Fidesz): Köszönöm a szót. Tisztelt Miniszter Úr! Én egy hátrányos helyzetű térségnek vagyok az egyéni országgyűlési képviselője, de most nem vitatkoznék Kunhalmi Ágnes képviselőtársammal, mert másképp látom.

Két dolgot szeretnék megemlíteni az oktatásról, a köznevelési rendszerről, amit a bevezetőben is említett már, és ehhez kapcsolódik két kérdésem. Az iskolai stabilitás és az iskolák fejlesztése. Hadd mondjam el, hogy tíz iskolából kilenc iskola infrastrukturális fejlesztése történik meg a választókerületemben, és nagyon jól fogalmazott miniszter úr, hogy voltak ennek gyermekbetegségei, meg voltak finanszírozási problémák, most talán - legalábbis a visszajelzések alapján - az mondható, hogy kiegyensúlyozott az a fenntartói háttér, ami ebben az országosan 59 tankerületben működik.

De igazán beszéljünk a tartalmi kérdésekről. A társadalmi felzárkózást is említette a bevezetőben. Hadd kérdezzem meg azt, amit a pedagógusnapi ünnepségen is elmondott miniszter úr, nagyon megjegyeztem a nyilatkozatát, hogy alapvetően az iskola – természetesen kellene tornatermek, tantermek, digitális eszközök, ezek szükségesek, de a tartalmi kérdésekben, hogy az iskola be tudja tölteni azt a szerepét, hogy a társadalmi hátrányokat csökkenteni tudja, ahhoz a szülők és a tanárok jó együttműködésére, vagy talán így fogalmazott, hogy a családok és az iskola kapcsolatának bizalmi rendszerére van szükség. Egy olyan bizalmi rendszerre, amikor a gyerek tudásának megszerzése érdekében együttműködik a szülő a tanárral, és a tanár motivációja pedig, hogyha a tanár minőséget akar, hadd említsem meg, talán Kunhalmi Ágnes ezt nem tudja, hogy 30 százalékkal többen jelentkeztek most a tanárképzésre, tehát igenis, a pályának presztízse van. És itt az elhagyásnál vitatkozhatunk, hiszen egy 140-150 ezres létszámról van szó, és a Ratkó-nemzedék most vonul nyugdíjba, tehát ez egy komplex kérdés, de úgy érzem, hogy van presztízse a tanári pályának, a fiatalok egyre többen jelentkeznek ide, és a tanárokat, a pedagógusokat motiválni kell, hogy minőségi oktatást folytassanak.

Ezzel kapcsolatban tehát a két kérdés. Az egyik: a társadalmi felzárkózást hogyan látja miniszter úr, az iskola hogyan tölti be a szerepét, mit lehet ezen változtatni? A másik pedig, hogy a pedagógus-életpályamodellre mennyi többletet fordított a kormány, mennyi az az összeg, és várható-e, mert most 2017 őszén megvolt az utolsó emelés, hogy további lépések lesznek-e?

Mivel nem akarom az időt húzni, a sport területéről szeretnék egyet kérdezni, a vizes vb elhangzott. Magam láttam azt a videót is, amit a fejlesztési miniszter - azt hiszem, ő volt a szervezőbizottság elnöke - bemutatott. Mindig óriási egyéni teljesítmények vannak egy olimpián, egy vizes vb-n, egy nagy világversenyen, sportversenyen, de mindig valahogy mi, magyarok közösségként éljük meg a sikereket, mert tudjuk, hogy azok az úszóeredmények vagy bármilyen

sporteredmények óriási teljesítményt, óriási edzőmunkát jelentenek, és mindenki felteheti magának a kérdést, hogy el tudom-e végezni, van-e ilyen tehetségem. A magyar sportolók kiválóak voltak, a vizes vb - ahogy hallottuk - jól sikerült. Tervezi-e a kormány, hogy ennek a sikerén felbuzdulva - ha fogalmazhatok így - további nemzetközi szintű nagy sportrendezvényeket fog megrendezni? Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönjük. A Fidesz és a KDNP képviselőcsoportjának 28 perce maradt. Farkas Gergely jelentkezett szólásra. Tessék!

FARKAS GERGELY (Jobbik): Köszönöm szépen. Tisztelt Miniszter Úr! Engedje meg, hogy egy dicsérettel kezdjem, ugyanis nagy örömmel hallottam most is öntől, illetve korábban is az első nyelvvizsga ingyenességére vonatkozó javaslatukat, illetve hogy ezt megvalósították. Örömmel hallgattam, már csak azért is, mert négy és fél évvel ezelőtt mi kezdeményeztük ezt a támogatási formát, és néhány évvel ezelőtt még ön tartotta szakmaiatlannak ezt a felvetésemet, és egy hasonló bizottsági meghallgatáson ön mondta el, hogy mennyire nem ért ezzel egyet. Örülök, hogy belátták, hogy ez egy fontos dolog, már csak azért is, mert a magyar emberek nyelvtudása még mindig az európai uniós rangsorban az utolsók között van.

Ezért is tartom szomorúnak azt is, hogy önök hét év után jutottak el addig, hogy egyfajta stratégia megfogalmazását, elkészítését kezdeményezték. Hét év alatt sikerült eddig eljutni, pedig itt nemcsak a Jobbik, hanem az ellenzék többi pártja is elég régóta kongatja a vészharangot, hogy itt micsoda problémák vannak, és nemcsak a nyelvvizsga kapcsán, és mondjuk annak ingyenessé tételével kellene segíteni a fiatalokat a nyelvtudásuk gyarapodásában, hanem számos más javaslat is született. Csak egyet szeretnék itt felvetni, itt a felsőoktatásban az ingyenes nyelvközpontok számában lenne szükség egy nagy növekedésre. Tudjuk nagyon jól, hogy a bennragadt diplomák száma több tízezres nagyságrendű, és hogy ez milyen problémákat okoz. Ez például egy olyan felvetés, amit szintén örülnék, hogyha önök is belátnák, hogy ez előremutató, és mielőbb be is vezetnék.

A tegnapi napon a bizottsági ülésen egy hosszas vitát folytattunk az ösztöndíjak kérdéséről, és szeretném ezt ismét itt, ezen a mai ülésen önnek is felvetni, már csak azért is, mert tényleg tarthatatlan az a helyzet, hogy 2007 óta, tehát idestova tíz éve nem emelkedett az a hallgatói normatíva, amelynek egy bizonyos része fordítható a hallgatói ösztöndíjakra, és úgy gondoljuk, hogy szégyenletes, hogy ez megtörténhetett. Ugyanis míg az ösztöndíjak változatlanok, addig tudjuk jól, hogy minden más, a megélhetési költség, az albérletárak – és még lehetne sorolni – horribilis nagyságrendűek, és nagyon nagy növekedésnek indultak az elmúlt években. Ennek ellenére önök nem tudnak 12 milliárd forintot szánni arra, hogy legalább inflációkövetéssel 2017-ben olyan szintre hozzák fel a hallgatói ösztöndíjak összegét, amelynek 2010 óta, az inflációt figyelembe véve lennie kellene.

Kérdezem, hogy miért is van ez.

Ugyanakkor ez azért jól megmutatja azt az értékrendi különbséget, amely közöttünk és önök között megmutatkozik. Ugyanis amíg önök a fiatalok és általában a hallgatók megélhetési problémái kapcsán a felvetéseinkre a diákhitelt szokták ajánlani, addig mi inkább a diákok támogatását és az ösztöndíjak emelését tartanánk fontosnak. Szomorúnak tartjuk, hogy önöknek a diákhitel, a fiatalok eladósítása a válasz erre a problémakörre.

Én szeretném miniszter urat is kérni, hogy a lehető leghamarabb történjen az ösztöndíjak kapcsán egy pozitív döntés, bár ugyan egy kicsit kampányszagú lenne ez a döntés itt néhány hónappal a választások előtt, de a fiatalok érdekét szem előtt tartva

az lenne a legfontosabb, hogy ez megtörténjen. Ha már eddig nem tették meg, akkor mielőbb tegyék meg.

Ha már a diákhitel szóba jött, akkor egy apróságnak tűnő, de mégis egy komoly igazságtalanságra szeretném felhívni a figyelmet. Nagyon örültünk annak, hogy a diákhitel elengedése kapcsán történtek előremutató lépések, viszont igazságtalannak tartjuk annak kivitelezését, miszerint az kizárólagosan a hölgyekre, a nőkre vonatkozik. Ezt a parlamentben is felvetettük már, és érdemi magyarázatot nem kaptunk arra, hogy miért is diszkrimináljuk azokat a férfiakat vagy azokat a családokat, ahol mondjuk a férfi vette fel a diákhitelt és úgy születik gyermeke a családnak, és ebben az esetben a férfi semmilyen fajta kedvezményben nem részesül. Ha a hölgy, az édesanya rendelkezne diákhitel-tartozással, akkor kedvezményeket kapna, ugyanakkor az édesapa esetén nincs ilyen jellegű kedvezmény. Nem értjük a diszkrimináció okát, ugyanígy egy családról beszélünk, ugyanarról a családról beszélünk, fontos lenne, hogy a férfiakra is ki legyen terjesztve ez a kedvezmény.

A kivándorlás kérdése egy olyan téma, ami úgy gondolom, hogy megkerülhetetlen. Én nem szeretnék adatokba belemenni, mert félek, hogy akkor egy parttalan vitát kezdenénk, inkább arra kérdeznék rá és az iránt érdeklődnék, hogyha már nagyon helyesen belátták, hogy a Gyere haza, fiatal! program kudarc, nem működik, akkor miért nem indítottak utána egy hasonló jellegű programot, amely elősegíti a fiatalok hazahozatalát? Ugyanis ilyen nem történt a legjobb tudomásom szerint, márpedig stratégiai érdeke lenne az országnak, hogy hazahozzuk a fiataljainkat, attól függetlenül, hogy most éppen néhány százezer vagy több mint félmillió emberről beszélünk. Minden segítséget meg kellene adnia a kormánynak annak érdekében, hogy ezeket az embereket hazahozzuk.

És ha már a kivándorlás témája szóba jött, akkor tudjuk nagyon jó, hogy a kivándorlás egyik elsődleges oka a bérezés, a megélhetés kérdése. Engedje meg, miniszter úr, hogy kihasználjam azt a lehetőséget, hogy itt tudunk párbeszédet folytatni, és megkérdezzem arról, hogy mi a véleménye önnek a Jobbik által kezdeményezett béruniós kezdeményezésünkről? Tudja-e támogatni ebből a célból, hogy minél több fiatalot hazahozunk? Hogyha ez egy hosszú távú terv is, de azért fontos lenne ebből a szempontból.

Állandó témánk szokott lenni a bizottsági meghallgatáson az ifjúsági törvénynek a kérdése, amely azonban nem kettőnk párbeszéde, hanem ebben a kérdésben én úgy érzem, hogy a szakmai szervezetek abszolút azt az álláspontot osztják, amit a Jobbik is, mégpedig azt, hogy szükség lenne egy ifjúsági törvényre. Tavaly miniszter úr azt válaszolta erre a felvetésemre, hogy érdemes új stratégiát kialakítani, amikor vannak fejlemények. Most zajlik annak a bízom benne, önök által is értékelt, nagyon komoly 8 ezer fős kutatásnak a kiértékelése, ami már a korábbi kormányok alatt is zajlott, utána érdemes arról beszélni, hogy ezek a számok mit mondanak.

Tehát miniszter úr tavaly azzal hárította el az ifjúsági törvény szükségességére vonatkozó kérdésemet, hogy majd a magyar ifjúság kutatása után térjünk vissza erre a kérdésre. Ez megtörtént, nyilvánosak az adatok, lezárult a felmérés. Én kérdezem miniszter urat, hogy ennek tükrében fontosnak tartja-e ezt az ifjúsági törvényt. Kérdezem ezt azon is felbátorodva, hogy az ön balján ülő Rétvári Bence is régen azt nyilatkozta, hogy szükség van egy ilyen törvényre. Nem tartom Rétvári Bencét köpönyegforgatónak, tehát gondolom, ő most is tartja, hogy ez fontos lenne, tehát bízom benne, hogy onnan a baljáról is egy megerősítő, támogató választ fog önnek a fülébe súgni.

És egy utolsó kérdés, egy egyházi ügygel kapcsolatos, mégpedig szeretnék érdeklődni, hogy az önök által megalkotott egyházügyi törvény miatt a strasbourgi

bíróságához fordult jó néhány hátrányosan érintett egyház, és emiatt komoly kártérítést kell megfizetni ezen egyházak felé. Milyen összeget emészt fel az állam részéről ezeknek a kártérítéseknek a nagyságrendje, ami egyértelműen az önök által helytelenül megalkotott törvényeknek a következménye? Szeretnék erre is egy választ kapni. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönjük. A Jobbik képviselőcsoportjának 4 perce maradt. Kérdezem, hogy van-e még hozzászólási szándék. Pósnán László, tessék!

DR. PÓSÁN LÁSZLÓ (Fidesz), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen. Miniszter úr, a felsőoktatással kapcsolatban lenne néhány kérdésem. Az egyik a székhelyen kívüli képzésekre vonatkozik, hogy e tekintetben milyen tapasztalatokat lehet már most levonni, és ehhez kapcsolódóan ezek a bizonyos közösségi főiskolák hogy és mint működnek. Most már talán van annyi idő a hátunk mögött, hogy lehet ezekről valamit mondani.

Milyen eredményei vannak a Stipendium Hungaricum programnak? Ez is fontos lenne. Szeretném megkérdezni, hogy elindult egy folyamat, ami a felsőoktatás különböző szakjainak a felülvizsgálatára vonatkozott, ami azt gondolom, hogy nagyon helyes, hiszen jó néhány esetben piaci szempontból, a gazdaság, a munkahely világa szempontjából értelmezhetetlen szakok is voltak a magyar felsőoktatásban. Itt azért örvendetes történtek tisztázások, de azt gondolom, még mindig nem biztos, hogy a végén vagyunk, mert még jó néhány olyan szakot lehet találni, ami valljuk be őszintén, hogy kimenetel szempontjából gyakorlatilag zsákutca. Tervezik-e, hogy ezt folytatják? Én fontosnak tartom.

Még csak egy rövid szakmai észrevételt szeretnék megtenni ahhoz kapcsolódóan, amit Kunhalmi képviselő asszony mondott. Csak röviden annyit mondanék, hogy azért, mert hangosan monduk valamit, az nem biztos, hogy úgy van. A PISA-jelentéssel kapcsolatban jó, ha tudjuk, hogy a 15 éves korosztályban mérnek. Az a korosztály, amelyben készült a felmérés, az 2000-ben született, 2006-ban ment iskolába, 2010-ben lett felső tagozatos, és 2012-ben lépett életbe az a köznevelési törvény, ami alapján a mi kormányunk működik. Tehát ha valamit minősít, akkor az biztos, hogy nem minket. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm. A Fidesz képviselőcsoportjának 25 perce maradt. Gaal Gergely képviselő úr jelezte hozzászólási szándékát.

GAAL GERGELY (KDNP): Köszönöm szépen. Gyorsvonati sebességgel elmondott beszámolójából is érzékelhető volt az Emberi Erőforrások Minisztériumának rendkívül széles spektrumot lefedő tevékenysége. Az én első kérdésem az egy kultúrára vonatkozó kérdés. Magyarország az európai keresztény kultúrkörbe tartozó ország, és van is feladatunk ennek a kultúrkörnek a védelmében is, és talán napjainkban egyre inkább van ebben a vonatkozásban feladatunk. Ezért rendkívül örvendetes, hogy az Emberi Erőforrások Minisztériuma az üldözött keresztények megsegítéséért felelős helyettes államtitkárságot is létrehozott. Szeretném kérdezni, hogy esetleg voltak-e ennek külföldi előzményei, ha pedig nem, akkor van-e esetleg jele annak, hogy külföldön is követhetik példánkat, és milyen a visszhangja ezen helyettes államtitkárság tevékenységének?

Esetleg számíthatunk-e nemzetközi szervezetek, akár az ENSZ vagy az EU segítségére is ezekben a kérdésekben?

A második kérdésem szintén a kultúrára vonatkozik. Kulturális identitásunknak fontos része a történelmi múltunkra és a nemzetünk nagyjaira való

emlékezés, ezért örvendetes, hogy a kormányzat mindig fontosnak tartja ezzel kapcsolatos éves programsorozatok szervezését, akár emlékévek szervezését. Itt elsősorban a kérdésem a reformáció 500. évfordulójával kapcsolatos emlékévre, illetve az Arany János emlékévre irányul, illetve úgy tudom, hogy részben a Szent László évvel kapcsolatban is az Emberi Erőforrások Minisztériumának is voltak programjai vagy némi köze ehhez, az ezekkel kapcsolatos tapasztalatokat szeretném megkérdezni.

És a harmadik, utolsó kérdésem: nemrég, egy pár nappal ezelőtt Szabó Tünde államtitkár asszonytól egy azonnali kérdésre adott válaszban tudhattam meg, hogy a kormány sport- és táplálkozás-tudományi központot hozott létre, aminek nagy szerepe lehet sportolóink felkészítésében is. A kérdésem az, hogy milyen eszközökkel segíti a kormány a sportutánpótlás-nevelést. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönjük. A Fidesz és KDNP képviselőcsoportjának 23 perce maradt. Szabó Szabolcs jelezte hozzászólási szándékát. Tessék!

SZABÓ SZABOLCS (független): Köszönöm szépen a szót. Én is köszönöm a beszámolót. Szerintem tökéletes példát talált az elején miniszter úr, amikor a Bécs-Budapest vagy Budapest-Bécs gyorsvonatot emlegette. Arról tudni kell, hogy egy szakaszon 140, egy szakaszon 160 kilométer/órával megy, ez európai viszonylatban tetűlassúnak számít, és a vonatbefolyásoló rendszer sem működik, bár egy része ki van építve. Tehát a lemaradásunkat tökéletesen jól mutatja, el kell utazni vonattal Bécsbe, mindenkinek csak javasolni tudom. Csak az ment meg minket, hogy osztrák vonatokkal mehetünk néha, az legalább kényelmes, de lassú.

De akkor térjünk rá a lényegre. Itt én is arra emlékeztem vissza először, amikor készültem erre a meghallgatásra, hogy három évvel ezelőtt, amikor én először voltam ilyen meghallgatáson, akkor miket mondtam, miket kérdeztem, és azt kell - így utólag visszagondolva - megállapítanom, hogy egyébként a nagy részét ugyanúgy elmondhatnám azoknak, amit akkor elmondtam, olyan különösebb előrelépések nem nagyon történtek, mondjuk ha a közoktatásra vagy új nevén a köznevelésre gondolunk. Annak örülök, hogy néhány saját hibájukat kijavították és most már a Klik helyett KK van, ami állítólag most már a vécépapír-problémát meg tudja oldani, de én ezt nem tekinteném olyan nagy előrelépésnek.

Az egésznek az a problémája, amire egyébként a PISA-felmérés nagyon jól rávilágít, hogy tényleg szörnyű helyzetben van ma a magyar közoktatás, köznevelés. Az egyébként egy erősen félrevezető dolog, amit tegnap is próbáltak kommunikálni, meg amit most Pósnán alelnök úr is, hogy ehhez semmi közük, hét és fél év kormányzás alapján. Egyrészt próbálkoztak azzal, hogy hát, ez 5600 diák felmérésén alapult, ez nem ér, merthogy sokkal több diák van. Ez egy reprezentatív felmérés, ismerjük pontosan a módszertanát, majdhogynem egy korévhez tartozó gyerekeket mérnek fel, abszolút reprezentatív módon, és az abszolút nem igaz, hogy a Fidesznek a köznevelésre, közoktatásra gyakorolt hatása az első néhány évfolyamán érződik csak. Nagyon jól érzékelhető rombolást vittek véghez a 9., 10., 11., 12. évfolyamon is. *(Dr. Pósnán László: Sőt, a 40 éves korosztályban is!)* Azt, amit először a szakképzésben műveltek, első nekifutásra a szakmunkásképzőkben, majd aztán második nekifutásra a szakgimnáziumi, szakközépiskolai rendszer átalakításával, és ezért lesz sokkal rosszabb még inkább majd a jövő évi felmérés, amit jövőre fognak – ha minden igaz – elvégezni, és annak az eredményeit majd 2019-ben fogjuk látni. *(Kucsák László: Hadd halljuk!)* De majd nyilván akkor is Soros lesz a hibás, meg a kommunisták, de önöknek ahhoz semmi közük.

De akkor néhány kérdést feltennék konkrétan, hogy azért miniszter úr is szót kapjon. Egyrészt Solti Péter, a KK vezetője azt állította egy hétfői interjúban, hogy 2000 fővel nőtt a pedagógusok létszáma. Itt már többen ezt szóvá tették. Mi a helyzet, mert mi ennek nem látjuk a nyomát igazából, hogy akkor ez a 2000 fős többlet tényleg igaz-e, honnan jött? Ezt jó lenne, ha tisztáznánk, a KSH-adatokból ezt nem látjuk.

Aztán a múlt héten volt Antiszegregációs Kerekasztal ülés, ahol elvileg road map-ról egyeztettek. Ha elmondaná miniszter úr, hogy nagyjából ott mi történt, mert kötelezettségszegési eljárás van ellenünk iskolai szegregáció témakörben.

A következő kérdés: a hírek szerint decemberben átszervezik az oktatást. Egy tankerületi központon belül, ha egy iskolában állítólag nincs szakos tanár, akkor ezt majd úgy tervezik megoldani, hogy átmozgatják őket rendszerszinten szomszédos iskolákból. Ez csak ennyiről fog szólni, vagy lesz ennek valami mélyreható változása is?

Tervezik-e az iskolaközpontok felállítását? Erről volt szó korábban, hogy kisebb településeken a kis létszámú iskolák csak kvázi alsó tagozatosként működnek, és a központokban lennének felső tagozatok. Ezzel most mi a helyzet? Ezt tervezik-e? Van még időm?

ELNÖK: Egy perc.

SZABÓ SZABOLCS (független): Egy perc. Ó, és akkor három rövid megjegyzés: vizes vb. Persze, nagyon örülünk a vizes vb-nek, csak megjegyezném, hogy ez 170 milliárd forintunkba került, és mi ezt kifogásoltuk. Amikor Mexikó visszaadta, akkor körülbelül ennek a harmadára mondta azt, hogy nekik ennyi pénzük nincs, és egyébként annyiból bőven meg lehetett volna csinálni. Örülünk a 3 milliárdos megnyitó műsor sikerének, de egy kicsit drágának tartjuk.

Az ifjúságkutatás szóba került itt Farkas képviselő úr részéről. Én megkérdezném, mert csak az összefoglalók lettek nyilvánosak ebből a kutatásból, a részletes adatok nem. Mi ezt folyamatosan próbáljuk önkéntől megkapni, mert megnéznénk a részletes adatokat, de állandóan visszautasítják. Most legutóbb azzal, hogy a kutatást végzőknek szerzői jogi előnye van, és majd ha ők a tanulmányokat, amiket erről írni akarnak, kiadják, akkor kaphatjuk meg. De ülnek rajta nagyon régóta. Mi szeretnénk már végre megkapni, nagyon örülnék, ha miniszter úr a részletes adatokat nekünk átadná. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönjük. Kucsák László képviselő úr jelentkezett szólásra. Parancsoljon!

KUCSÁK LÁSZLÓ (Fidesz): Köszönöm a szót. Tisztelt Miniszter Úr! Tisztelt Bizottság! Kedves Vendégeink! Az eddig elhangzottakkal összefüggésben annyit szeretnék a magam részéről megemlíteni, hogy a választásokhoz közeledve úgy tűnik, hogy még kevésbé remélhető az, hogy higgadt és tárgyilagos párbeszéd folyjon egy bizottsági ülésen, adott esetben a Kulturális bizottság ülésén, pláne nem, hogyha különféle mérésekről és egyebekről van szó. Én azt gondolom, hogy most is, korábban is, és a későbbiekben is célszerű, hogyha ez szakmai alapon történik meg, higgadtan, tárgyilagosan, és akkor úgy lehet valamit meríteni ebből, és a következő mérésekből is. Érvényes ez a legutóbbi, éppen itt az imént szóba hozott mérésre is.

Amit miniszter úr tájékoztatójával kapcsolatban szeretnék külön megköszönni és visszaigazolni, az az iskolafejlesztési program. Meg tudom erősíteni azt, amit Vinnai Győző képviselőtársam elmondott már, hogy egyrészt korszerűsítésben,

felújításban, másrészt pedig kifejezetten iskolabővítésben ezek komoly előrelépések. Én magam is a településem kapcsán erről beszámolhatok. Ebben én nagyon köszönöm a kormány és a tárca együttműködését és segítőkészségét, mert ez fontos fejlesztés lesz nálunk is, egy százezres településen.

Engedje meg, miniszter úr, hogy néhány olyan kérdést fogalmazzak meg én is, ami hogyha az időkeretbe belefér, akkor én magam szívesen hallanék rá választ. Az egyik az, hogy a Makovecz program milyen céllal indított el és milyen eredményei mutatkoznak már most, illetve milyen eredményeket várunk vagy vágyunk a továbbiakban? Illetve szeretném azt is megkérdezni, Farkas Gergely képviselőtársunk utalt már rá, hogy tegnap a Kulturális bizottság ülésén Palkovics László államtitkár úr és a HÖÖK vezetője volt a meghívott vendégünk, és ott az ösztöndíjakról volt szó megfelelő időkeretben.

Ennek kapcsán is azt szeretném megkérdezni, hogy a határon túli fiatalok ösztöndíjával kapcsolatban hogyha hallhatnánk valamit, erre talán kisebb hangsúly került a tegnapi megbeszélésen, egyéb vonatkozásait úgy gondolom, hogy sikerült körüljárni.

Egyébként itt jegyzem meg, hogy államtitkár úr konkrétan megfogalmazta azt, hogy reményei szerint az év végéig történik előrelépés az ösztöndíjak ügyében. Gondolom, ez Farkas Gergely képviselőtársam figyelmét sem kerülte el, de a mondókájából kimaradt.

Illetve hogyha még belefér, akkor szeretnék arról is kérdést megfogalmazni, hogy a digitális nemzeti fejlesztési programhoz a kulturális területnek milyen vagy mely pontokon sikerült csatlakoznia, illetve milyen programokkal, hiszen a XXI. század kívánalmi ezt feltétlenül szükségessé és indokolttá teszik. Köszönöm szépen a figyelmet.

ELNÖK: Köszönjük. A Fidesz képviselőcsoportjának 20 perce maradt. Van-e további képviselői hozzászólási szándék? Hoffmann Rózsa jelezte, hogy szólni kíván. Tessék, megadom a szót.

DR. HOFFMANN RÓZSA (KDNP), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen. Tisztelt Miniszter Úr! Tisztelt Bizottság! Én néhány elismerő szóval szeretném kezdeni. Nem azért, mert egy ilyen műfajban egy kormánypárti képviselőtől ezt várják el, hanem mert az igazságérzetem is ezt kívánja. Sokkal inkább, minthogy egy miniszteri meghallgatást tetemrehívásnak tekintsünk.

Ami vitathatatlan tény, hogy ez a kormány 2010 óta óriási erőfeszítéseket, sikeres erőfeszítéseket tett annak érdekében, hogy a köznevelést, a felsőoktatást, a kultúrát és a sportot és egyéb területeket olyan finanszírozásban részesítse, hogy a versenyképességünk esélyes legyen. Ez annál nagyobb érdem, mivel mindannyian tudjuk, hogy 2010-ben ez az ország a csőd szélén tántorgott, és bizony, az első években azzal kellett kínlódnunk mindazoknak, akik a kormányzati munkához közel voltak, hogy hogyan lehet a lyukakat betömni, hogyan lehet egyáltalán az egész rendszer működését fenntartani.

Attól kezdve, hogy gazdaságilag kezdett talpra állni az ország, és ehhez el kellett telnie az első három évnek körülbelül, azok az összegek, azok a beruházások, azok a fejlesztések, amelyekről miniszter úr itt beszámolt, csak egy részét képezik annak, amit mindannyian tapasztalhattunk az egész országban, és az igazság megköveteli, hogy ezekért elismerésünket fejezzük ki. Egyetlen vetületét hadd említsem, mert még ki is lehetne egészíteni mindazt, amit miniszter úr mondott, így például a művészet támogatása a filmmel, az operával, a sportról volt szó, kollégiumfejlesztéssel, inkább egy ilyen félig-meddig szubjektív mozzanatát emelném

ki ennek a gazdasági fellendülésnek, amikor több olyan eset jutott tudomásomra az elmúlt hetekben, hónapokban, amikor hivataloknak, intézményeknek a munkaüggyel foglalkozó vezetői arról „panaszkodtak”, hogy az elmúlt időszakban komoly bérfeszültséget okoz nekik az, hogy a pedagóguspályáról hozzájuk jelentkező dolgozóknak már nem tudnak annyi fizetést adni, mint amennyit az iskolában keresnek. Erre azt mondom, hogy végre ezt is megértük, szívből kívánom és remélem, hogy a pedagógus-béremelésnek az állandósága, az értékállandósága megmarad, ezt egyúttal kérdezem is, hogy ugye, ezt remélhetjük?

Mindezek után inkább két tartalmi kérdést említenék meg, amely valóban kérdés lenne. Miniszter úr 2015-ben Pécsen, ha jól emlékszem, bejelentette az elgondolását a mindennapos éneklésről, amellyel személy szerint és szakmai meggyőződésem szerint is egyet tudok érteni. Persze, ennek a formája azért nagyon sokféle lehet. Kérdezem, hogy történtek-e már ennek érdekében olyan lépések, amelyekről az várható Kodály országában, hogy a minden nap éneklő gyerekek vidámabbak lesznek, érzelmi intelligenciájuk fejlettebb lesz és a kognitív képességeik is fejlődnek.

A másik kérdésem talán nem fogja meglepni miniszter urat, hiszen többször beszéltem már korábban is vele erről, változatlanul az a véleményem, hogy nemzeti alaptanterv, iskolafejlesztés, digitális fejlesztés, gyakorlatilag nagyon keveset fog érni vagy nagyon keveset ér akkor, hogyha ezzel nem azonosul a pedagógustársadalom. Tehát kérdezem, hogy a pedagógusképzés és továbbképzés területén milyen lépések történtek és milyen tervek vannak, milyen realizálható tervek vannak annak érdekében, hogy a pedagógustársadalom egésze ebbe a lendületbe bele tudjon kapcsolódni, hogy támogatója legyen azoknak a törekvéseknek, amelyek egyértelműen jók és vitathatatlanok. Hogyan áll most a pedagógusképzés tartalmi fejlesztésének az ügye és a pedagógus-továbbképzés területén mi történt?

Hallottuk itt a PISA-jelentéssel kapcsolatos különböző interpretációkat, én magam is osztom azt, hogy ez egy hosszú folyamatnak az eredménye, és remélhetőleg 2018-ban már – legalábbis az évszámok alapján – látható valamilyen változás, mint ahogy – ez talán nem hangzott el vagy nem kapott elég hangsúlyt – a TIMSS mérések egyértelműen azt mutatják, hogy az alsó tagozatban a teljesítményünk viszont már meghaladja a nemzetközi átlagot és az alsó tagozatos gyerekek eredményei jók.

A PISA-mérés, a versenyképességünk a közoktatásban, illetve az az ideálkép, amelyet nagyon sokszor mondanak laikusok, szakemberek egyaránt, hogy például Finnországban minden iskola egyformán jó, és mi is erre törekszünk, azért hoztuk létre az egységes állami irányítást. Az a pedagóguson keresztül, a pedagógusok motivációján, képzésén, továbbképzésén, az attitűdjeik fejlesztésén keresztül valósítható meg. Ez is közismert, de megismétlem, a jó iskola legfontosabb feltétele a jó pedagógus, ezért tartom az egyik legfontosabb kérdésnek az egész oktatásügyben a pedagógusképzést és –továbbképzést. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönjük. A Fidesz képviselőcsoportjának 14 perce maradt. Hozzászólásra következik Hiller István képviselő úr. Tessék!

DR. HILLER ISTVÁN (MSZP): Tisztelt Miniszter Úr! Vannak olyan kérdések, amelyekben változnak a vélemények, akár az önöké, akár a miénk, és van egy olyan kérdés, amire évről évre visszatérünk, visszatérek, és nagyjából ugyanazt mondjuk és gondoljuk.

Szerintem az a minisztérium, amelyet ön vezet, az EMMI, az egy szellemi, politikai rémregény, egy rossz kalandja a magyar politikatörténetnek, egy olyan

monstrum, amelyik jelentős társadalomtudományi és társadalompolitikai kérdések megválaszolására alkalmatlan.

Ezért az, hogy ilyen körülmények között beszélgetünk, de egyébként valóban nem tudjuk kicserélni a véleményünket, érdemben nem tudjuk ütköztetni az álláspontunkat sem az elmúlt években, sem most, ez nem kismértékben nem a felkészültség hiánya, hanem az a szerkezet, amelyben önök kormányoznak. Miközben belátom, hogy Magyarországon az alkotmányos berendezkedés szerint a miniszterelnök határozza meg a kormány szerkezetét. Ő most nincs itt, de ön a minisztere, önök a kormány tagjai, az a véleményem, hogy létrehozták ezt a minisztériumot, az az érintett területek mindegyike számára hátrányos, nem látok a kultúrától, az oktatáson át számos területet, amely bármilyen módon előnyt élvezne ebben a szerkezetben és struktúrában.

Ezt azért kellett elmondanom, mert nagyban befolyásolja azt a párbeszédtelenséget, amely egyébként ellenzék és minisztérium, illetve kormány között fennáll.

Ugyanez jellemzi a PISA-kérdést is, ennyi percben érdemtelen erre a nagyon fontos kérdésre időt, energiát fordítani, miközben kérem, a PISA nemzetközileg az egyik legjelentősebb európai és világoktatási kérdés. Tisztelettel kérem, olvassák el a Frankfurter Allgemeine Zeitung tegnapi számát, mégiscsak egy tekintélyes lap. A fő hír: Merkel kancellár asszony sikertelen kísérlete a kormányalakításra, utána egyből mellette, alatta a PISA Németországra vonatkozó eredményei.

Körülbelül így állnak a kérdéshez. Kérem, ellenőrizték, kontrollálják, amit mondtam.

Szerencsére azonban nem mindig az volt az önök véleménye a PISA dolgáról, mint amit most itt képviselői felszólalásban elmondtak, voltak boldogabb idők, például 2010. december 7-én, amikor az előbb felszólaló képviselőtársam, az általam egyébként tisztelt Hoffmann Rózsa államtitkár asszony a következőt mondta. 2010. december 7.

„Mint mondta - ön - az első PISA-felmérés eredményei 2010-ben rávilágítottak a magyar fiatalok szövegértési problémáira, a néhány év alatt bekövetkező javulás azonban a magyar pedagógustársadalom szakmai felkészültségét, a minőségi oktatás iránti elkötelezettségét bizonyítja.” Hát akkor most mi van?

Tehát hogyha 2010-ben ez volt a véleményük, egyébként a 2009-ben közzétett PISA-felmérésről, ami a 2006-2009 közötti időszakot vizsgálta, önök voltak kormányon ugyanakkor, amikor már megjelent, és itt lelkesen üdvözölték az eredményeket. A néhány év alatt bekövetkező pozitív változásokról tartottak sajtótájékoztatót. Örültek, hogy egyébként a magyar oktatásügy fölfelé, jó ütemben halad, miközben még sok probléma van.

Egy évvel a PISA-felmérés után, miközben közük nem volt azokhoz az eredményekhez. Akkor most hogy beszélhetnek így? Most akkor ez mi?

Nyolcadik éve kormányoznak, két PISA-felmérést tettek közzé, a második még rosszabb eredményt mutat, mint az első. Ugyanakkor, amikor beültek a bársonyszékbe és azok az eredmények jobb eredményt mutattak, mint az önök idejében bármikor, akkor azt szeretettel üdvözölték, és a néhány év alatt bekövetkezett pozitív változásoknak tapsoltak. Igazuk volt, csak akkor most ne beszéljenek így, mert ez se szakmailag, se politikailag nem helyes és nem korrekt.

Egyébként meg leginkább nem magunkkal és egymással - már úgy gondolom - a politikai osztály vitatkozik, itt a gyerekeinkről van szó, azokról, akiknek ezeket az éveket nem fogják tudni visszaadni.

Próbáljunk olyan konszenzusra jutni, ami a következő nemzedéknek legalább az esélyt megteremti, vannak évek, amelyek egyébként az önök első kormányzására is

vonatkozva egy felfelé mutató ívet jelentenek, ez volt 2000-2010 között, és van a második nyolc év, amelyik meg lefelé megy. Akkor vonjuk le már közösen a következtetéseket, és ne kampányszövegekkel jöjjünk, mert a választás még négy hónap múlva van.

A második kérdéskör. Kérem szépen, hogy időnként mondja be az időt, jó?

ELNÖK: Még két és fél perce van.

DR. HILLER ISTVÁN (MSZP): Rengeteg. *(Derültség.)* Szeretném megvitatni önnel, önökkel azt a helyzetet, hogy 20 ezerrel kevesebb gimnazista van, mint amikor elkezdtek a kormányzást, és ezt mindannyian tudjuk, hogy nem demográfiai okokkal, döntő többségében nem demográfiai okokkal magyarázhatjuk. 201 ezerről 181 ezerre csökkent a gimnáziumba járók száma.

Ez szerintem az önök tudatos és rossz, koncepcionálisan elhibázott oktatáspolitikája. Szeretnék arra a kérdésre visszatérni, és már most jelzem, mivel látom, hogy erre nincsen itt megfelelő idő, hogy a parlament plenáris ülésén szeretném ezt a vitát folytatni, de próbáljuk elkezdni. Önök szerint jó, hogy kevesebb a gimnazista? Önök szerint jó, hogy kevesebb az egyetemista? Valóban úgy gondolják, hogy azokat a szakmunkásokat, akik elmennek Magyarországról, úgy lehet pótolni, hogy gimnáziumok, egyetemek helyett őket a szakképzésbe irányítják, ami egyébként színvonalában a teljes magyar oktatási rendszer leggyengébb része? A legnagyobb problémák ott vannak, önök meg most terelik oda tudatosan, elhibázott módon. Mennyi?

ELNÖK: Egy perc.

DR. HILLER ISTVÁN (MSZP): Rengeteg. És végül: mivel a kultúra ügye gondolom, mindannyiunknak, akik országban és nemzetben gondolkodunk, fontos. Próbáljunk egy épeszű beszélgetést folytatni a következőről: javaslom, hogy ne foglalják el a Budai Várat. Szulejmán a janicsárjait, maguk meg a pártkatonáikat küldik oda. Egyik sem optimális megoldás. Önök között van olyan hozzáértő, aki jól ismeri a Budai Vár épületeit. A bölcsészettudományi blokk, azon belül is a Magyar Tudományos Akadémia Történettudományi Intézetének volt épülete és társai, teljesen alkalmatlanok modern minisztériumi feladatokra. És mivel műemlékileg védett, az UNESCO világörökségi listáján rajta vannak, ott nem lehet falakat tologatni. Kérem szépen, mivel ez nem egy ciklus kérdése, ne menjenek föl a Budai Várba. Meg lehet találni a modern magyar kormányzás infrastruktúrájának más részét, a Budai Vár sokkal helyesebb, hogyha turisztikai, a nemzeti hagyományunkat, történelmünket bemutató nagyszerű negyed, minthogy belpolitikát, oktatáspolitikát és egyéb témákat onnan irányítsanak. Szét fogják verni a Várat, ahogy több ezer minisztériumi munkatárs az autóival a környéken meg ott rohangál.

Még egyszer kérem, és egyben javaslom, hogy erről beszéljünk, ha lehet, a szűkös válaszidőben kérem szépen, hogy reflektáljon vagy reflektáljanak rá. Nem alkalmas rá. Nem politikai kérdés, rossz döntés. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm. Van-e más képviselői hozzászólási szándék? *(Nincs jelzés.)* Nem látok jelzést. Akkor én is feltenném a kérdéseimet miniszter úrnak.

Nem szerettem volna hozzászólni az elején az időkeret vitájához, mert nem tudtam olyan hamar megkeresni az e-mailt, hogy dokumentumokkal alá tudjam támasztani, de miniszter úr, az időkeret ön miatt van. Nem más miatt, nem a bizottság miatt, nem a bizottság tagjai miatt, az ön minisztériumából érkezett ez a

kérés november 14-én, kedden, 15 óra 17 perckor a bizottság titkárságához, hogy az ön elfoglaltságaira való tekintettel legyen időkeret. Megírták nekünk, hogy 14.30 órától egy másik bizottságban kell lennie, és ezért állapítottuk meg ezt az időkeretet. Úgy állapítottuk meg, hogy 107 perc áll rendelkezésre, plusz az ülésvezetés, ez így 120 perc, tehát így önre tekintettel van, miniszter úr, időkeret. Amikor a napot felajánlották, hogy melyik napon jöhet miniszter úr a bizottságba, vagy kedden vagy szerdán, ezt a két napot adta meg a minisztérium szintén, azért választottuk a szerdai napot, hogy a bizottság napirendjén kizárólag az ön meghallgatása szerepeljen, kizárólag ez legyen a napirendünk, hogy kellő időt tudjunk biztosítani. Tehát miniszter úr, ne legyen álszent, ön miatt van időkerete a bizottságnak, és ezért önnek is nyilvánvalóan emiatt van időkerete.

A kormányzati eredményekre rátérve. Én úgy gondolom, hogy az elmúlt nyolc évüket vagy az elmúlt egy évüket is az alapján érdemes megítélni, nemcsak hogy milyen intézkedéseket tettek, hanem hogy ezeknek mi az eredménye. Rendkívül fontos társadalmpolitikai szempontból is az EMMI és azok a területek, amelyeket ön irányít, ezért én néhány olyan eredményt szeretnék elmondani, amely szerintem teljesen bizonyítja azt, hogy az önök intézkedései, a politikájuk, a társadalmpolitikájuk összességében helytelen, és a magyar embereknek nem a javát szolgálja, hanem a kárára van.

Az első a társadalmi mobilitásnak a kérdése. Az Eurostat idei statisztikája alapján az összes európai uniós tagállam közül Magyarország az utolsó, miniszter úr, az utolsó a társadalmi mobilitás tekintetében. Tehát mindenhol máshol az Európai Unióban könnyebb kitörni a szegénységből, mint Magyarországon. Könnyebb Bulgáriában, könnyebb Romániában, könnyebb Franciaországban, Németországban, mindenhol. Magyarország még nem élte meg azt a szégyent az európai uniós csatlakozása óta, tisztelt miniszter úr, hogy ebben a mutatóban az Európai Unióban utolsók legyünk. Ebben rendkívül fontos szerepe van például az elhibázott oktatáspolitikának is, amely az OECD felmérései alapján szintén nem képes arra, hogy csökkentse a különbségeket.

Rátérve a pedagógus-életpályára, azzal kapcsolatban én úgy gondolom, hogy a pedagógushíánynak az egyik legfőbb oka a bérezés kérdése. 2018 januárjától egy főiskolát végzett pedagógusnak a kezdő fizetése bruttó 2200 forinttal lesz magasabb, mint a garantált bérminimum Magyarországon. Bruttó 2200 forinttal ér önöknek többet egy főiskolát végzett pedagógus, mint amennyit a garantált bérminimumként bárkinek kifizetnek Magyarországon.

A tanárképzés presztízséről szólva, Vinnai Győző képviselő úr is említette ezt, Horváth Péter, a Nemzeti Pedagógus Kar elnöke is a bizottságunk vendége volt nemrégiben, és ő ismertette, hogy a legjobb 20 középiskolából, tehát azokból az intézményekből, ahol a legjobb képességű diákok tanulnak, mindössze 3 százaléknyi a diákoknak az érdeklődése a pedagóguspálya iránt. Tehát úgy gondolom, hogy ezt semmiképpen nem lehet presztízsnövekedésnek tekinteni.

A lemorzsolódás annak ellenére növekedett, tisztelt miniszter úr, hogy az EU 2020 stratégiában önök azt vállalták, hogy 10 százalék alá fogják szorítani, ehhez képest 2010 óta több mint 20 százalékkal növekedett a lemorzsolódás aránya az oktatásban. Ez is egyértelműen csőd.

Két olyan dolgot szeretnék még a kultúra és a sport területéről idehozni, amin szerintem szintén változtatni kellene. Az egyik a Nyelvstratégiai Intézet. Önök nyolc év alatt nem voltak képesek megalkotni egy nyelvstratégiát úgy, hogy államilag létrehoztak erre egy intézetet, holott a civilek állami támogatás nélkül tudományos igényességű nyelvstratégiai dokumentumokat adnak ki ötévente, tisztelt miniszter úr. Semmit nem csináltak ezen a területen.

A szabadidősport tekintetében a magyar ifjúságkutatás eredményeire hivatkoznék. 2002-höz képest 2016-ban nem volt magasabb azoknak a fiataloknak az aránya, akik a szabadidejükben sportolnának. Ugyanannyi, tehát 2002 és 2016 között nem sikerült a sportot népszerűsíteni a fiatalok körében, holott ennek ellenére, és annak ellenére, hogy egyébként az Európai Unió legelhízottabb nemzete vagyunk, a központi költségvetésben a sport népszerűsítésére mindössze 25 millió forint áll rendelkezésre, míg a vizes vb-t több mint 3 milliárd forintból népszerűsítették.

Sajnos, lejárt az időm, ezekre kérem, hogy miniszter úr reagáljon.

Van-e más képviselői hozzászólási szándék? *(Nincs jelzés.)* Ha nincsen, akkor válaszadásra megadom a szót Balog Zoltán miniszter úrnak.

Balog Zoltán válaszai

BALOG ZOLTÁN, az emberi erőforrások minisztere: Köszönöm a szót, elnök asszony. Most azt az időt, amit a meghallgatásra szántunk, egy ilyen méltatlan vitára, hogy akkor most önök az időkeretet hogyan gondolják, erre nem pazarolnám, ugyanazt mondta, amit én. Azt mondtam, hogy két és fél órában állok rendelkezésre, ezek szerint ez van az e-mailben is, és méltatlannak tartom, hogy 15 perc alatt kell beszámolnom. Ennyit mondtam, semmi többet, ezt továbbra is fenntartom.

Egyébként hadd mondjam alapvetően mindazokhoz a klasszikusokhoz, mert mindig eljártsszák ezt az időkeret-vitát, miközben az egész minisztériumi rendszer arról szól, hogy vannak olyan államtitkárok, akik miniszteri kompetenciával a saját területükön helyállnak. Tegnap órákon keresztül hallgatták meg Palkovics államtitkár urat, így van? Egy konkrét témában. Eljött? Eljött. Ha meghívják a helyettes államtitkár urat, eljön? Órákig hajlandó önöknek válaszolni. Ha meghívják a Klebelsberg Központ vezetőjét, akkor eljön, és szintén válaszol.

Tehát ezt az álságos vitát, hogy nem lehet szóba állni a miniszterrel, ezt én egy kicsit komikusnak tartom, és bár éppen a hivatali elődöm itt óvott attól, hogy kampányszövegeket mondjunk, de talán ezt először Kunhalmi Ágnesnek kellett volna mondani, mert ez egy kampányszöveg. Tehát az a helyzet, hogy állok rendelkezésre, most is, minden évben. Volt egy olyan év, amikor kétszer is eljöttem, miközben a törvény egyszer kéri, hogy eljőjtek, akkor is rendelkezésre álltam, ezután is rendelkezésre állok. Mondjuk százalékos arányt nem mondanék, mert itt nagy számviták vannak, de egyébként meg azokat a szövegeket, amiket elmondanak, anélkül, hogy kíváncsiak lennének a válaszra, azokat el tudják mondani akkor is, ha nem vagyok itt.

Tehát szomorúnak tartom, hogy épp az oktatási és kulturális bizottságban a leggyengébb a színvonala a meghallgatásnak, tehát menjenek át más bizottságokba, szerintem érdemibb hozzászólásokat fognak hallani. Ez természetesen a kormánypárti képviselőkre nem igaz. *(Kunhalmi Ágnes: Nem ezt hallottuk a többi bizottságban!)*

A számokkal nem érdemes vitatkozni, én is úgy gondolom. Tehát akkor, amikor ön a társadalmi mobilitásról beszél, akkor érdemes lenne talán azt a részét is megnézni - visszafelé próbálok válaszolni, először elnök asszonynak -, hogy az elmúlt négy évben Magyarországon csökkent a legnagyobb mértékben az egész Európai Unióban a szegényeknek a száma. *(Kunhalmi Ágnes: Mert elmentek.)* Ez egy fix szám, aminek köze van ahhoz, hogy egyébként azok, akik lemaradtak, és én szívesen folytatnák néha, Hiller miniszter úrral még össze is jött a dolog, ma talán ez már nem fog sikerülni, mert tényleg túl közel van a választás, én szívesen folytatnák arról érdemi vitát, hogy hogyan is néz ki egyébként az elmúlt huszonéves évnek a viszonylatában a legalul lévőknek a helyzete, az oktatás szempontjából, szociális szempontból, amikor ezeknek a száma csökken, akik legalul vannak, és ezek konkrét

számok, ezek világos, európai uniós felmérésekből levont számok, akkor, akik ottmaradnak, azoknál a reménytelenség valószínűleg növekszik. Erről szerintem érdemes lenne beszélni. Ennek köze van a szakképzés helyzetéhez és állapotához, erről is érdemes beszélni, de egyoldalúan kiforgatni azt, hogy akkor, amikor ebből a rétegből lényegesen többen kerültek ki, mint bármikor az elmúlt 30 évben Magyarországon, és egyébként ebben a rétegben valóban súlyos lemorzsolódási problémák vannak, akkor ez egy olyan manipulálás a számokkal, ami nem teszi lehetővé az érdemi vitát.

És ha így megyünk tovább, a pedagógushiányra ez ugyanígy igaz. Nem tudom, tudják-e, hogy hány álláshely van ma Magyarországon kiírva, úgy, hogy betöltetlen? Nem több mint 200. Nem tudom, tudják-e, hogyha itt a Frankfurter Allgemeine Zeitung felmerült, akkor én a Spiegelét ajánlom miniszter úr figyelmébe, Baden-Württembergben 2000 álláshely hiányzik, nem sokkal nagyobb tartomány, mint Magyarország. Egy olyan rendszerben, ahol több mint 170 ezer pedagógus van, és hiányzik néhány száz pedagógus, pedagógushiányról beszélni, az a vicc kategóriájába tartozik. Amiről érdemes beszélni, valaki ezt fel is hozta, talán az egyik jobbikos képviselő, és ebben valóban van egy probléma, korábban is volt, a szakos ellátás a kistélepüléseken. Valóban úgy próbáljuk ezt megoldani, az elmúlt években világos kimutatásunk van róla, hogy a központosítás miatt növekedett a szakos ellátás minősége, és a szaktantárgyak szakos tanárok általi oktatása növekedett. Ezt tovább szeretnénk erősíteni, mert egyébként nem szeretnénk ebben a helyzetben iskolákat bezárni.

Most itt ülnek olyanok, már vannak itt történelmi tanúi is az elmúlt hét évnek, akik engem ifjú - már nem a koromra nézve, hanem a hivatali időmre nézve - miniszterként azzal riogattak, hogyha meglesz a központosítás, itt olyan pedagógus-elbocsátás lesz, de olyan... aztán azt látjuk, hogy 2 ezerrel több pedagógus van. Kunhalmi képviselő asszony ostobaságot beszél akkor, amikor azt mondja, hogy elmenekültek a rendszerből. (*Kunhalmi Ágnes: El ám!*) Nem menekültek el a rendszerből, hanem nyugdíjba mentek. Ennek a korfához valóban köze van, de a pedagógusok létszáma növekedett.

Van Magyarországon egy probléma, és ez megint összefügg az alapkérdéssel - a hátrányos helyzetű térségek, a halmozottan hátrányos helyzetű térségek -, hogy ennek a pedagóguslétszámnak az eloszlásával van probléma. Ma nehéz pedagógust találni azokra a kistélepülésekre, ahol a korábbi MSZP-kormány egyébként bezárt több száz iskolát. Mi újranyitottuk ezeket, fenntartjuk ott az oktatást, mert fontosnak tartjuk, ha a szülők kérik, hogy ott legyen oktatás, nehéz pedagógust találni. Ezt megpróbáljuk olyan plusz pótlékokkal, olyan plusz lehetőségekkel dotálni, hogy odamenjenek. Ez igaz egyébként a háziorvosi kérdésre is és egyéb kérdésekre is, hogy ezeknek a településeknek az életben tartásához valóban plusz energiákra van szükség.

És akkor hogy az utolsó előtti hangulatkeltő megjegyzésére reagáljak elnök asszonynak, tehát idehozni a pedagógusbéreknel a gyakornoknak a bérét, azt azért elég viccesnek találom, egy gyakornoki pedagógusbért összehasonlítani egyébként más bérekkel, és arról pedig nem beszélni, hogy az elmúlt évben 30 százalékkal növekedett azoknak a száma, akik pedagóguspályára jelentkeztek. Valószínűleg nem hallották meg az ellenzéki szíréhangokat, vagy meghallották és komolytalannak tekintették, én is annak tekintem. Egy olyan ösztöndíjrendszer van, ami soha nem volt Magyarországon az elmúlt 30 évben. A Klebelsberg ösztöndíjrendszerben ma, ha valaki hiányszakra jelentkezik és olyan területre, amelyről beszélünk, és ahol valóban léteznek problémák - nem gondolom, hogy ebben a bizottságban bármikor én erről hallgattam volna -, akkor nettó 75 ezer forintot kap az egyéb ösztöndíján felül egyébként a megélhetéséhez, hogyha egy hiányszakról van szó, akkor 50 ezret,

egyébként meg 25 ezer forintot, és pontosan tudhatja, hogyha elvégezte az egyetemet, akkor hol fog tanítani, melyik iskolában.

Egy ilyen rendszert kellett volna építeni és nem pedagógusokat, 15 ezret elbocsátani 2010-ig, és akkor ma nem lenne olyan probléma a köznevelésben, mint amilyen egyébként van.

És akkor itt rögtön Hiller Istvánnak konkrétan is hadd válaszoljak mondatára. Az Emberi Erőforrások Minisztériumáról most itt töredelmesen be kell utólag vallanom, mert általában ez így szokott lenni, hogy az ember utólag vallja be az ilyen ügyeket, hogy a miniszterségemnek az elején én is kételkedtem abban, hogy ez egy olyan rendszer-e, ami működtethető. A helyzet az, hogy ez másként van. Tehát el lehet ezt minden évben mondani, de pontosan a miniszter úrnak a megjegyzésére, illetve a felvetésére reagálnék, mert szerintem egy minisztérium hatékonysága ott mérhető, amit ön is felvetett. Egyetértek abban, hogy milyen mércével mérjük: mérjük a társadalompolitikai kérdések megválaszolása, lehetséges vagy nem lehetséges. Szerintem teljesen lényegtelen a minisztériumi struktúra. Az a kérdés, hogy csökken-e a szegénység, az a kérdés, hogy épülnek-e új iskolák, azokat rendbe tesszük-e, az a kérdés, hogy csökken-e a munkanélküliség vagy növekszik, egyébként az ifjúsági munkanélküliség csökken vagy növekszik. Az a kérdés, hogy egyébként a felzárkóztatás területén milyen eredményeink vannak, ezek a kérdések. Az a kérdés, hogy a kultúrára mennyi összeget fordítunk és milyen összetételben, azért örülök, hogy itt a kultúra kérdésénél a Budai Vártól eltekintve, reagálni fogok rá miniszter úr, nem nagyon sikerült olyan problémát felvetni, ami cáfolná azt, hogy az a GDP 2 százaléka, ami ma Európában az első helyen áll, annak olyan hatása van Magyarországon a kultúrára, hogy azt gondolom, hogy erre mindannyian büszkék lehetünk, még az ellenzék is. És ez a kultúra is itt van, ezen a minisztériumon belül.

Akkor hadd mondjak néhány konkrétumot is. Ma Magyarországon az a rendszer, amit korábban úgy hívtak, de igazából csak a beceneve volt, mert nem volt hivatalosan ilyen program, amit úgy hívnak, hogy korai fejlesztés, ami arról szól, hogy a gyermeknél, azt is mondhatnánk, hogy a fogantatás pillanatától elkísérjük egészen a mondjuk így, hogy addig, amíg egy képességeinek megfelelő, piacképes szakmája lesz vagy diplomája lesz. Az a rendszer, ami a korai fejlesztéssel indul, soha nem volt ilyen hatékony, mint jelenleg. Nemcsak azért, mert külön miniszteri biztosa van, egyébként egy nemzetközi szakteknintély, korábbi kormányoknak is dolgozott, hanem azért, mert az egészségügyi rendszer a kórházzal, a védőnővel, az önkormányzatokkal, az iskolával, a szociális területtel össze van kapcsolva. Én láttam azokat a minisztériumi ellenállásokat, amelyek még az államtitkári rendszerben is tovább működnek, ezek sokkal könnyebben legyőzhetőek akkor, hogyha egy minisztériumon belül vannak. Ennek tehát komoly jelentősége van.

Ha a sport területét említhetem, a mindennapos testnevelés. A mindennapos testnevelésnek a népszerűsítése, nem is tudom, hogy honnan szedi egyébként elnök asszony azt a számot, hogy nem sportol több fiatal ma Magyarországon.

ELNÖK: Elmondtam.

BALOG ZOLTÁN, az emberi erőforrások minisztere: Ez egy egyértelmű OECD-felmérés, tehát amikor az OECD netán rosszat mond, akkor lobogtatják, amikor jót mond, akkor meg elfelejtik. Így is lehet értelmezni az adatokat, de szerintem nem érdemes, ha érdemi párbeszédet akarunk folytatni.

Az is tény, hogy mind 2017-ben, mind 2018-ban, hiszen megvan a '18-as költségvetés, az Emberi Erőforrások Minisztériumában minden terület komoly százalékos növekedéssel, többletforrással rendelkezik. Ezt is el lehetett érni, mert

nem úgy működik ez a kormány, és ezt csak részben mondom kritikának, mert ez egy kialakult irányítási rendszer, és ön helyesen utalt arra, hogy alapvetően a miniszterelnöknek a döntése a kormányzati struktúra. Vannak olyan típusú, mondjuk így, hogy kormányzati felelősségek vagy hatalomgyakorlások, ahol a különböző érdekcsoportok érdekeinek a kiegyenlítésével, akár egymással szembeni kijátszásával próbál előrejutni egy kormány. Én ezt a szocialista típusú kormányzásnak nevezem, és van olyan, ahol van egy erős vezető, aki nem a minisztériumi lobbierdekeket nézi, meg a szűk minisztériumi, vagy mondjuk így: ágazati érdekeket, hanem megpróbálja úgy összehangolni a kormányzást, hogy például egy olyan minisztérium, amelyiknek klasszikusan egymással szemben kellene állni, a pénzügyek, meg a gazdaságfejlesztés, az egy minisztériumban van, és el lehet érni egy 4 százalék fölötti gazdasági növekedést. Önöknél külön volt, és gazdasági csökkenés volt. Tehát a minisztériumi struktúrát én az eredmények felől nézném, nem afelől, hogy mondjuk egy embernek milyen a munkaterhe, és én úgy gondolom, hogy a párbeszédképtelenséget visszautasítanám, mert szeretném azt gondolni, hogy ez a minisztérium az én vezetésemmel - és ez számomra egy fontos dolog volt - párbeszédképes, a kerekasztalok létrehozása, az ott folytatott szakmai vita azt hiszem, hogy ezt igazolja, azokat a konfliktushelyzeteket, amelyeket 2012-ben én személyesen megörököltem, azokat ezekben a kerekasztalokban kezelni tudtuk, tovább tudtunk lépni ezekben az ügyekben, úgyhogy én azért most ezt a minisztériumi struktúrát sokkal vehemensebben védeném, mint ahogy ezt korábban tettem, és nemcsak azért, mert lassan itt a ciklusnak a végére jutunk.

Amit a PISA-felmérések kapcsán elmondott, abban valóban nagyon sok igazság van szerintem, bár ki lehet azért számolni évekre, mint ahogyan Pósnak képviselő úr teljesen joggal kiszámolta azt, hogy akit 2015-ben mértek, az hogy is jár iskolába, és ezek után Kunhalmi Ágnesnek azt mondani, hogy egy tegnapi felmérésre hivatkozik, amit 2015-ben csináltak, az nem tegnap volt, két évvel ezelőtt. Tehát ha vitatkozunk, akkor erről is érdemes vitatkozni.

De teljesen igaza van, hogy mind a PISA, de egyébként mind az egyéb felmérések is rámutatnak a magyar oktatási rendszer gyengéire és erősségeire. A TIMSS, amelyik legalább egy olyan tekintélyes szakmai, pedagógiai felmérés, mint a PISA, az egy más típusú felmérés, az inkább a tárgyi tudást méri, amiben mindig erősebb volt a magyar iskolarendszer, így is szokták mondani, hogy a porosz iskolarendszer, mint egyébként abban a típusú mondjuk team-munkában elvégzett oktatásban. Most erre is vonatkoznak PISA-kérdések, és abban a fajta, sokkal inkább kompetenciát néző felmérésben, mint a PISA.

Ezeket szerintem érdemes együtt szemlélni, és ha emlékszik rá, a legutóbbi, amikor egyszer már lefolytattuk ezt a vitát egyébként PISA-ügyben, úgyhogy ez egy felmelegítése ennek, a legutóbbi felmérés után, erre egy külön kormányülést szenteltünk, hogy ennek a tapasztalatait megvizsgáljuk, az államtitkárságtól, a minisztériumtól egy olyan elemző anyagot kért a kormány, amit egyébként a nyilvánosság elé tártunk és azt mondta el, amit önök itt megjegyzések szintjén tesznek, de azért mondjuk el akkor részleteiben.

Ma a hatosztályos gimnáziumok szintjén Magyarország a PISA-felmérések szerint a világ élvonalában van. A legjobb tucat országok között, a világ élvonalában van. Az ez alatti szinten egyébként a nyolcosztályos, illetve négyosztályos gimnáziumi, illetve általános iskolai rendszerben körülbelül az átlagban teljesít. És valóban a leggyengébben a szakképzési szinten teljesítünk, ami számomra is egy újabb érv az Emberi Erőforrások Minisztériumának egyben tartása mellett. Leginkább egy olyan szociálpolitikai kihívás, amit az oktatás egyedül nem fog tudni megoldani.

Akkor ha azt mondom, hogy hány tanodánk van most, meg hány volt az önök idejében, én sohasem szégyelltem elmondani, hogy ezeket a dolgokat ön kezdeményezte miniszterként, Biztos kezdet gyerekházak, illetve a tanodarendszer, meg vagyok győződve, hogy mi jobban csináljuk, de mégiscsak abból a rendszerből lépünk tovább, Útravaló ösztöndíjprogram, ezek mind azt célozzák, még az Arany János program is, azt pedig mi kezdeményeztük még a 2000-es években, tehát itt szükség van egy olyan kontinuitásra, aminek a tapasztalatait érdemes lenne megvitatni. A tanodák, ha jól emlékszem, önök alatt 60 darab, most pedig 300 körül van a számuk.

Tehát mi ezt egy jó iránynak tartottuk, és olyan plusz lehetőségeket próbálunk nyújtani ezeken a hátrányos helyzetű térségeken, mert úgy gondolom, hogy ezt nem érdemes elvitatni.

És akkor a 20 ezerrel kevesebb gimnazistára reagálva: szerintem érdemes megnézni azért a demográfiai adatokat. Azért talán abban megegyezünk, hogy az sem igaz, ha valaki azt mondja, hogy ez demográfiai következmény, meg az se igaz, ha valaki azt mondja, hogy ennek nincs köze a demográfiához, mert igenis, csökken a tanulólétszám. A pedagóguslétszám nő, a gyermeklétszám pedig csökken. Ezt se felejtjük el, hogy az átlag körül, valamivel az átlagnál jobbak vagyunk az Európai Unióban, hogy hány gyerek jut egy tanárra, az nem egy rossz szám, ez egy átlagos szám az Európai Unióban.

Én erre azt mondanám, hogy ne tereljünk senkit, sehová, mindenki járjon olyan intézménybe, amelyekre alkalmas. Tehát az a lényeg, hogy olyanok menjenek gimnáziumba, meg olyanok menjenek egyetemre, akik erre alkalmasak (*Kunhalmi Ágnes: És ezt ki dönti el?*), és a dolog szerintem rendben lesz, merthogy mindenkinek a képességei szerinti képzést érdemes megadni. Az, hogy ma egyetemre olyan eséllyel vagy talán valamivel jobb eséllyel lehet bejutni, mint az önök idejében vagy azelőtt, vagy bármikor, úgy gondolom, hogy ezen nem lehet vitatkozni, aki egyetemre akar menni, és képes a feltételeket teljesíteni, amelyek nem sokkal szigorúbbak, emeltük ugyan a pontszámokat, egy ponton megálltunk, nem hajtottuk végre a felvételpontszám-emelést, mert úgy gondoltuk, hogy valóban itt érdemes egy szünetet tartani, aki ezt meglépi, az be tud jutni egyetemre, ez nem terelésnek a kérdése.

És akkor a Budai Várról. Van egy történelmi öröksége Magyarországnak, és a történelmi örökségnek része az is, hogy bizonyos minisztériumok korábban a Budai Várban voltak. Ők visszamennek oda, ahol voltak. Számos ügyet úgy kell helyreállítanunk, hogy az lesz, ami volt korábban, ahogy ön mondta egyébként: modern körülmények között. Szerintem ez egy dicséretes szándék, és hogyha arra gondolok, majd egyszer tegyük ki magunk elé a Budai Várban a királyi palotának a kupoláját, meg azt, amit leromboltak a háború idején, és amit helyreállítottak, akkor majd látjuk, hogy mi mégis mit is szeretnénk. A két kupola között zongorázni lehet azt a különbséget, amit 40 év alatt a kommunizmus idején elmélyítettek és nem helyrehoztak. Mi próbálunk ebből valamit helyrehozni. Ami ott épül, az érték, az megfelel az UNESCO-világörökségnek, ennek a tiszteletben tartását fontosnak tartjuk, csak azért nem nyitom meg a vitát - pedig kedvem lenne hozzá, mert miniszter úrral egyébként szívesen beszélgetek - arról, hogy Drezda belvárosa az UNESCO-világörökség része volt, mert még félreértene a közvélemény. Tudja, hogy mire gondolok, arra a plusz hídra, amiért lemondott a világörökségről Drezda. Azóta a turisták száma a sokszorosára nőtt, merthogy egyébként az különösebben a turistákat nem zavarta. De szerintem fontos az UNESCO-örökség megőrzése, erre oda fogunk figyelni.

Azért itt muszáj megjegyezni, hogy azért azok a milliárdok, amiket önök a kormányzati negyed tervezésére költöttek, azok kevésbé hasznosultak, mint azok a milliárdok, amiket mi a Budai Várba költeni fogunk.

Hoffmann Rózsa képviselő asszonynak a hozzászólását megköszönve, valóban ez tiszteletre méltó, hogy engem összekever Hoppál Péter államtitkárral, de ez csak részben igaz, mert valóban egy videóüzenetben voltam kénytelen Pécsen bejelenteni az általa szervezett nagy nemzetközi kórustalálkozón a mindennapos éneklésnek a programját. Ezt is próbálták természetesen kiforgatni, mint minden mást, hogy itt pluszórákat meg pluszterheket rakunk a gyermekekre, erről nincs szó, de abban előreléptünk, egy nagyon komoly bizottság, testület támogat bennünket ebben az ügyben, Kodály Zoltánné, Kodály Zoltán özvegyének a vezetésével. Számos új iskolai kórus alakult, annak a pályázatnak a következményeképpen, amit kiírtunk, ezt majd ki kell írni a következő évre is, védett időbe került a kóruspróba. Egy olyan programunk van, bízom benne, hogy a következő évben ennek legalább egy részét meg tudjuk valósítani, hogy minden iskolában legyen előbb-utóbb zongora. Ez még Kocsis Zoltán örökségéhez tartozik, amit szeretnénk, hogyha megvalósulna, és ami egy fontos dolog - és ez már tartalmi kérdés -, hogyha igaz az, hogy az óvodában minden nap énekelnek a gyerekek, akkor az az átmenet az első osztályban azért nem lehet olyan tragikus. Akkor inkább az a feltűnő annak a gyerekeknek, hogy most meg nem éneklünk. Miért is ne lehetne ezt ilyen módon folytatni? Nem feltétlenül plusz énekórával, ezt egy fontos programnak tekintem.

Akkor a nemzeti alaptanterv elfogadottsága, egyáltalán a Pedagógus karnak, a pedagógus szakmának a támogatása a reformokkal kapcsolatban. Ez nem egy egyszerű kérdés, valóban így van, és szerintem is a tanárképzésen és a tanártovábbképzésen múlik nagy részben ennek az ügye.

Én hadd mondjam azt, és ez nem egy konkrét kormányzati üggyhöz csatlakozik, és talán ebben egyetértünk, nemcsak a kormánypárti képviselőkkel, hogy ez nem kormánypárti-ellenzéki kérdés, hogy ma még az egyetemeken belül a tanárképzés helyzete számos esetben méltatlan. Ilyen másod-, harmadosztályú feladatnak tekintik, ebben van egyfajta ilyen tudományos - nem is tudom, hogy mondjam - becsvágy vagy talán még gőg is, és hogy ezt a területet mindenképpen meg kell erősíteni. Tehát az egyetemeken belül a tanárképző központokban a képzésnek a súlyát, az értékét, a tekintélyét növelni kell. Ehhez ma olyan tartalmi fejlesztésekre lesz lehetőségünk a jelenlegi európai uniós fejlesztések kapcsán – súlyos milliárdokról beszélek -, ahol bízom benne, hogy ez az innováció meg fog indulni.

Én azért egyetlenség konkrét dolgot hadd mondjak, és ez kapcsolódik ahhoz – és köszönöm a megjegyzést, mert ez is idetartozik ebbe a bizottságba, az emlékekkel kapcsolatos felvetést, amikor 1956 kapcsán az emlékévkapcsán pedagógus-továbbképzést hirdettünk, akkor annyian jelentkeztek, hogy többen jelentkeztek, mint 5 ezren. Tehát legalább ezer pedagógusnak nem tudtunk helyet biztosítani a továbbképzésben. Tehát ez jelzi, hogy van egy olyan érdeklődés, aminek köze van az értékalapú programokhoz.

Kucsák képviselő úrnak szeretnék válaszolni a Makovecz-program kapcsán. Itt mások is kérdezték a határon túli programok, egyáltalán a kihelyezett képzéseknek a jövőjét, ez elsősorban erre vonatkozik. Ez egy friss program, még csak tulajdonképpen az első éven leszünk lassan túl, a Makovecz-programban, ami azt jelenti – és ebben szerettünk volna részben más határon túli programoknak is példát mutatni -, hogy olyan módon érhető el ösztöndíj, illetve diákcseraprogram, magyar állami forrásból támogatott ösztöndíjprogram, hogy nem Budapesten keresztül csatlakoznak egymáshoz a határon kívüli magyar nyelvű oktatási intézmények, amelyek lehetnek magyar nyelvű oktatási helyek is, tehát adott esetben egy, az

államnemzetnek a nyelvén folyó egyetemi képzésen belüli magyar képzések, hogy közvetlenül tudnak egymáshoz kapcsolódni. Tehát Beregszász Kolozsvárral, Marosvásárhely Pozsonnyal, Szabadka Nyitrával és így tovább. Ebbe majdnem kivétel nélkül minden határon kívüli magyar nyelvű képzés bekapcsolódott.

Itt vannak konkrét számok is. Az első évben, 2016-17-ben 307 hallgató vette ezt igénybe, és ennek nagyon fontos része az oktatói program, a professzori program, ahol azt a könnyítést vagy azt a támogatást adtuk, hogy aki hajlandó egy-két évet határon kívüli magyar intézményben oktatni egyetemi oktatóként, az megkapja a magyarországi fizetését is, plusz azt a bért, ami az ottani oktatásért jár. Bízom benne, hogy ez még erősödni fog. Ez az egységes magyar Kárpát-medencei felsőoktatási tér koncepciójának felel meg.

Talán annyit még elmondhatok a határon túli egyéb ösztöndíjakról, hogy ma Magyarországon körülbelül 1913 fő tanul a külföldi magyarság köréből miniszteri ösztöndíjjal. Ezek korábban alapított ösztöndíjak, és egyébként 646 fő kap külföldön diplomát pályázati alapon, tehát akiket mi támogatunk.

Szabó képviselő úrnak most a pikírt megjegyzéseire nem reagálok, talán az utolsó, mert annyira jelzi a hozzászólás komolytalanságát. Tehát ha valaki a vizes világbajnokság költségvetését ilyen pontosan meg tudja határozni, mint ön, az mindenre képes. Tehát azt kell mondjam, hogyha ön közli, hogy a harmadából is meg lehetett volna rendezni a világbajnokságot, akkor nyilván leült, elővett egy papírt vagy valami digitális eszközt és kiszámolta, és ezt így lazán közli velünk, hogy a harmadából is meg lehetett volna csinálni, de hát olyan hülyék vagyunk, hogy nem hallgattunk Szabó képviselő úrra. Bízom benne, hogy ez a következőkben is így lesz, merthogy amiket elmond, még fontos... *(Szabó Szabolcs közbeszólására:)* Én nem szóltam bele az ön hozzászólásába, de a helyzet az, hogy amiket elmond, akár fontos ügyek is lehetnének, de olyan komolytalanul adja elő és olyan tudatlanul, hogy nem érdemes rá, meg nem lehet rá érdemben reagálni, mondjuk azt, de azért megpróbálok természetesen.

Például a szakképzés ügyére már Hiller miniszter úr kapcsán próbáltam reagálni. Itt egyébként, ami nem merült fel, még azt a szempontot azért hadd mondjam el, hogy itt szerintem arra van szükség, és bízom benne, hogy a Nemzetgazdasági Minisztériummal ezt el fogjuk végezni, hogy olyan ösztöndíjakat adjunk a szakképzésben lévő diákoknak, hogy a közfoglalkoztatás ne jelentsen egy plusz vonzerőt számukra, és ezért ne hagyják el a szakképzést.

Ezzel együtt, most nem is tudom, talán Kunhalmi képviselő asszony mondta ezt, hogy 50 ezerrel kevesebb, semmivel nem kevesebb, vagy semmivel nem nagyobb a lemorzsolódás, mint az önök idején volt. Egyébként ez nem öndicséret, mert bár kevesebb lenne, de hogy nem több, az egészen biztos.

Tehát a plusz 2 ezer pedagógusra remélem, választ adtam, ezt azért legalább sikerült észrevennie.

Az Antiszegregációs Kerekasztal valóban elkészítette azokat a terveket, ahol részben spontán folyamatok eredményeképpen, részben pedig egy elhibázott önkormányzati politikával olyan intézmények jöttek létre, amelyek a hátrányos helyzetben tartják a diákokat és nem az abból való kilépést eredményezik. Itt valóban vitában állunk a bizottsággal, szerintem ez is egy olyan szakmai kérdés, amit nem érdemes ideológiai alapon megvitatni, hanem a helyi viszonyokra kell tekintettel lenni. Ez például, hogy a kisiskolákat fontosnak tartjuk, nem tudom, hogy fontosnak tartjuk-e, mindenesetre én fontosnak tartom, hogy legalább alsó tagozat - ön is felvetette az iskolaközpontok kérdését - lehessen, ha a szülők kérik, akkor lehessen helyben elérhető. Ez például bizony, szegregációs tendenciákat jelent, mert egy olyan vidéken, ahol a hátrányos helyzetűek aránya mondjuk meghaladja az 50, 60 vagy 70

százalékot, ott elég nehéz, attól kezdve, hogyha egyben tartjuk az iskolát, olyan körülményeket teremteni, hogy a hátrányos helyzetűek aránya olyan alacsony legyen, hogy őket még tudja integrálni az a többség, amelyik nem hátrányos helyzetű.

Ez például egy olyan szakmai vita, amit érdemes lenne lefolytatni mindenfajta politikai felhangok nélkül.

A szakos tanári ellátottság ügyére próbáltam már az előbb választ adni. A pedagóguslétszámra is, a vizes vb-re is.

Az ifjúsági kutatás adatainak megismerésében igyekszünk minden olyan adatot rendelkezésre bocsátani, amelyekre törvényi kötelezettségünk van. Azt tudom ígérni, hogy ezt külön megnézem, hogy mi az, amihez hozzá szeretett volna jutni, de nem tudott, mert alapvetően úgy tudom, hogy nyilvános ez a kutatás, úgyhogy ebben állok rendelkezésre.

Szegregáció-ügyben talán még annyit el kell mondanom, hogy a bizottsággal való vitában ők kértek tőlünk egy jogszabály-módosítást, azt megtettük, tehát itt alapvetően léptünk egy lépést előre. Én nem tartom feltétlenül jogosnak ezeket a kifogásokat, de mondjuk így, hogy nekünk nem oszt, nem szoroz, mert mi elköteleztünk vagyunk amellest, hogy ne legyen tudatos szegregáció a magyar iskolákban, ez ellen fel kell lépni. Nem akarok arra a tanulmányra utalni, amit már nem sikerült a miniszter elődömnek 2010-ben elcsípni, még mielőtt kormányváltás volt, és azt mutatta, hogy az előző kormányok alatt ez a szegregáció növekedett az antiszegregációs program ellenére, mert itt valóban nem jó a helyzet.

En ezzel együtt, bármilyen vitát vált ki, mindig szívesen kiállok szakmailag abban az ügyben, talán még megértést is tapasztalhatok, hogy van olyan tanulás, van olyan tanulási szakasz, van olyan tanulási forma, ahol lehet, hogy a hátrányos helyzetűek többségben vannak, és mégis az felkészítés az integrációra, ha ez időben limitált, és olyan plusz pedagógiai tartalmakat és támogatást adunk hozzá, amivel nagyobb esélye van a halmozottan hátrányos helyzetűeknek arra, hogy bekapcsolódjanak egyébként a köznevelésnek a főutcájába. Szerintem vannak ilyen programok, azokat érdemes támogatni. Nincs elég ilyen program, de mindenképpen szükség lenne rájuk.

Gaal képviselő úrnak azért is köszönöm az üldözött keresztényekkel kapcsolatos kérdését, mert ennek köze van az oktatásügyhöz, tehát nemcsak egyszerűen migrációs kérdés. A mi elvünk a migráció ügyében az, hogy ne a bajt hozzuk ide, hanem a támogatást vigyük oda. Látszólag ez alól kivétel az a programunk, ami egyébként mind – azt hiszem, Pósnán képviselő úr kérdezte – a Stipendium Hungaricum programra vonatkozik, mind pedig arra az új programra, amit az üldözött keresztényeket megsegítő helyettes államtitkárság biztosított, száz ösztöndíjas helyet tartunk fenn üldözött keresztény közösségekből érkező fiataloknak, akik a saját egyházuk ajánlásával érkeznek, vállalják azt, hogy tiszteletben tartják a törvényeinket, a kultúránkat. A vallásunkat azt könnyebb, mert ők maguk is ilyenek. Azt hiszem, erre a száz helyre vagy 67 vagy 87 diák már érkezett, elsősorban Nigériából, elkezdtek a tanulmányaikat. Szeretnénk ezzel kifejezni, hogy mindenkit szívesen látunk Magyarországon, aki egyébként törvénytisztelő és legális formában érkezik.

A Stipendium Hungaricum, mert ide tartozik a keleti nyitás, a déli nyitás politikája, az egyébként ma több mint 4 ezer ösztöndíjast lát vendégül Magyarországon, itt ugrásszerű növekedés volt az elmúlt évben, több mint 1500-zal többen vannak itt, és ezeknek a több mint 40 százaléka egyébként muszlim országokból érkezett, ahonnan keresztényeket nem küldenek, csak muzulmán vallásúakat. Tehát ebből a szempontból is van egyfajta gesztus abba az irányba, hogy

a törvények tiszteletben tartásával Magyarországon lehet tanulni, és utána vissza lehet térni a küldő országba.

A reformáció emlékéve, ami az emlékéveknek egy fontos pillanata volt, az lezárult, úgyhogy a katolikus hittestvéreink is megkönnyebbülhetnek, túl vagyunk most már ezen az ünneplésen. Az eukarisztikus világkongresszusra készülünk most már 2020-ban. Én itt az államnak és az egyháznak az autonómia tiszteletben tartásával való együttműködését pozitívnak tartom ebben az ügyben. Talán hogy mit is jelent alapvetően, például Hiller miniszter úrral erről is szívesen beszélgetnék egyszer, hogy mit is jelent az, amikor egy alapvetően nyugati típusú reformmozgalom olyan mértékben gyökereződik meg egy akkor még egy középkori magyar világban, hogy aztán hűségesebben ragaszkodik az elveihez, mint az, ahonnan indult. Ez például egy érdekes történet tudna lenni. Néprajzi kutatások, szívesen átadok az időkeretemből, ha még van, ha erre válaszol, mert ez egy fontos kérdés. Ha elmondhatom azt, hogy a néprajzi kutatások azt mutatják, hogy a magyar népvilágban az a feltételezés, hogy Luther Márton és Kálvin János is magyarok voltak, és egyébként édestestvérek, és csak azért alakult két egyház, mert összevesztek, az a mai napig tartja magát. Tehát egy külföldről indult reformmozgalom ilyesfajta honosulása szerintem egy tanulságos kérdés, és XXI. századi implikációi is vannak. Szerintem még ebben a mondatban is egyet tudunk érteni.

Az Arany János emlékévről azt tudom elmondani, hogy ezt a magyar kormány nagyon nagyvonalúan támogatta, a köztársasági elnök vállalta ennek a fővédnökségét, a Petőfi Irodalmi Múzeum kezelte ezt. Hogyha a Vígszínháznak a kamaraszínházában bárki meghallgatja, megnézi azt az előadást, amikor valaki egy modern magyar nyelvi kiejtéssel elmondja a Toldit, az egy egészen lenyűgöző dolog, hogy hogyan lehet mai magyar nyelvi hangsúlyokkal úgy élővé tenni ezt a szöveget, hogy egyetlen szót nem változtatunk rajta. Akkor talán elfogadja azt, hogy Arany Jánosnál van a legnagyobb esélyünk arra - komoly, nemzeti alaptantervi vita, hogy kötelező olvasmányként mit ajánlunk a XXI. század fiataljainak -, ebből a szempontból Arany Jánosnak van a legnagyobb esélye arra, miközben az a szókincs nem a XXI. század szókincse, hogy valamilyen módon a következő generációt is legalább annyira inspirálja, mint ahogyan ez minket inspirált. Ezt az állítást nem lehet elmondani minden magyar klasszikusra, azt hiszem, ezt le lehet szögezni.

Tehát színházi előadások, az Írószövetség programjai, a programok 90 százaléka iskolákat ért el, egy Toldi-kötetnek az ajándékba adása minden érettségizettnak, ez is hozzátartozik az Arany János programhoz, és itt még egy körülbelül 5 milliárd forintos keret volt ere, itt még számos pályázati támogatásra van lehetőség az Arany János programban.

Ebben egyébként fontos a digitalizáló program is, erre egyéb kérdés is volt.

Meglepett, hogy a társasági adókedvezmény ügyét senki nem hozta szóba, úgyhogy muszáj vagyok én szóba hozni, merthogy az utánpótlás-támogatásnak az egyik legfontosabb eszköze, és ahogy említettem, ez a minden gyerek sportoljon programban, ami nemcsak az iskolában van, és nem kell, hogy onnan induljon, itt a 16 kiemelt sportágnak a támogatásában, a felzárkóztatási sportágak támogatásában, az utánpótlás-nevelésben, a hat látványcsapatsport támogatásában, mindenütt az utánpótlás nevelésén van a hangsúly. Ebben eszközfejlesztés, létesítményfejlesztés, versenyzetési segítségek, edzőtáborok és az utánpótlás-nevelésben lévő edzőknek a támogatása a jelentős. A Gerevich ösztöndíj mellett szerintem érdemes szóba hozni a Sportcsillagok ösztöndíjat, amelyik azt célozza, hogy a legjobb versenyzőink ne egy nyugati országban készüljenek fel, úgyhogy mondhatom, hogy az amerikaiak megközelítő ösztöndíjat kapnak ezek a sportolók, akiknek már van valami világversenyen komoly eredményük. Az akadémiák létrehozása is az

utánpótlásnevelést kell hogy szolgálja, hogy ebben a sportágban megfelelő lehetőséget kapjanak.

Akkor újra Pósan képviselő úr következik, a Stipendium Hungaricumot említettem, inkább 5 ezer, mint 4 ezer fő az ebben résztvevőknek a száma, 2013-ban indult.

A székhelyen kívüli képzések részei a Kárpát-medencei egységes magyar felsőoktatásnak, három új képzés 2016-ban, Zomboron, Beregszászon, Csíkszeredán 2017-ben hét új képzés, 2018-19-ben még 12 új képzés lesz. A dolognak a lényege: éppen most szombaton nyitottunk meg Szabadkán egy, azt gondolom, hogy bárhol a helyét megálló oktatási és szolgáltató intézményt, egy szép régi épületet állítottunk ott helyre rekordidő alatt. Úgy látszik, hogy az EU-s közbeszerzés hiányából előnyei is származnak Szerbiának, mármint az, hogy nincs még európai uniós tagságuk, mert valóban rekordidő alatt megvásároltak egy szép régi épületet, gyönyörűen rendbe rakták és ott folynak majd kihelyezett képzések.

A lényeg az, hogy a Kárpát-medencei Felsőoktatási Egyeztető Fórumon döntjük el, hogy mely képzéseket támogatunk külföldön, csak hiánypótlóak lehetnek, nem jelenthetnek káros versenyt a Sapientianak, a beregszászi főiskolának, nem jelenthetnek az újvidéki magyar képzéseknek, nem jelenthetnek a felvidéki jelenlegi szlovákiai képzéseknek sem.

És akkor a fölösleges szakok ügyéről. Valóban nagyon megindultunk a nem piacképes diplomát adó képzések ügyében, határozottan megindultunk 2012-13-ban. Itt leálltunk ebben az ügyben. Maruzsa helyettes államtitkár úr nem állt le, de mi, mint államtitkárság és minisztérium leálltunk ebben az ügyben. Szerintem érdemes a tapasztalatokat elemezve visszatérni majd erre az ügyre.

Farkas Gergely képviselő úrnak, aki valóban komoly kérdéseket vetett fel, de azért ilyeneket ne mondjon nekem, hogy én azt nem támogattam, hogy ingyenes legyen a nyelvvizsga. Azt a javaslatot nem támogattam, amit önök benyújtottak, mert az megvalósíthatatlan volt, az komolytalan volt. Tehát komolyan át kellett dolgozni. Ehhez szükség volt néhány évre valóban, míg abból egy életképes javaslatot csináltunk. Most megcsináltuk, és bevezettük, tehát javasolni lehet, de valakinek meg is kell csinálni. Az tudja megcsinálni, aki kormányon van, úgyhogy köszönöm az elismerését ebben az ügyben.

Szeretnék arra utalni, és arra kérem, hogyha megnézi a korábbi válaszaimat, akkor mindegyiket nézze meg a témában, szó szerint idézek én is, mert ön is ezt tette, tavaly azt válaszoltam önnek: „A nyelvtanulás ügyében jogosnak tartom a megjegyzését, bár az szerintem, hogy 3 milliárd forintot költünk egy diplomamentő programra, az szerintem nemcsak tüneti kezelés.” Ez azt jelenti, hogy ezért 40 ezer embernek, akinek emiatt nincs meg a diplomája, adtunk egy esélyt arra, hogy megszerezze a diplomáját. Volt egy ilyen programunk. 3 milliárd forintot fordítottunk rá. Ezek után ön most azt mondja, megkapta ezt a választ, elolvashatja, egy év után azt mondja, hogy nem csináltak semmit. Akkor beszéljünk arról, hogy keveset csináltunk, nem 3 milliárd, nem így kellett volna elkölteni, hány diploma lett belőle, ezek mind teljesen jogos kérdések, de azt mondani, hogy nem csináltam semmit, akkor így nehéz vitatkozni. Tehát szerintem érdemes a tényeknél maradni, mert a kongatás, tehát ahogy önök kongatják - együtt az ellenzékkel - a vészharangot, kongatni érdemes, de szerintem érdemes odafigyelni a kongatási szünetekben arra, hogy mi történik ezekben az ügyekben, és szerintem itt még van teendő. Tehát én abban egyetértek, főleg hogyha 2020-tól azt mondjuk, hogy kötelező lesz a nyelvvizsga, épp most volt egy szakmai megbeszélés ebben az ügyben a minisztériumban, akkor meg kell nézni, hogy hogyan hat a hátrányos világból érkezőkre ez a kötelező nyelvvizsga. Szerintem itt még lesznek komoly nemcsak

vitáink, hanem bízom benne, hogy olyan intézkedéseink is, amelyek ebben az ügyben segítséget fognak jelenteni.

A hallgatói ösztöndíjak ügyében viszont teljes mértékben egyet kell hogy értsek önnel. Itt egy elhúzódtó tárgyalássorozat van most egyébként a hallgató HÖÖK elnök úrral, a tárgyalásokon meg szokta emelni ugyan a hangját, de a helyzet az, hogy mégis kell mondanom egy számot, ami mondjam így, hogy mentségünkre szolgál, hogyha ennyi önirónia elfogadható. Az elmúlt öt évben 9 milliárd forintnyi ösztöndíjat alapítottunk, évente ennyit osztunk ki olyan kiválóságokhoz kötődő, pluszteljesítményhez kötődő tevékenységekre, amelyek az egyetemeket érintik. Tehát ezt a plusz 9 milliárdot kérem beszámítani ahhoz a 30 milliárdos összeghez, amit ma adunk, és én is úgy gondolom, hogyha átgondoltuk a juttatási rendszert, és átgondoltuk egyáltalán a diáktámogató rendszert, akkor bízom benne, hogy ebben megállapodásra jutunk.

De amikor egyébként a diákhitel kérdéséről beszélünk, azért a diákhitel-elengedési programunkban lehet azt mondani, hogy ez nem vonatkozik a férfiakra, csak a nőkre, de mégiscsak bevezettük ezt a rendszert, hogy az édesanyák a gyermekeik után igényelhetnek. Mi úgy gondoljuk, és ehhez tartjuk magunkat, hogy egy anyára, egy nőre nagyobb teher hárul, nemcsak a gyermeknek a megszületése környékén, hanem a nevelésében is ma a magyar világban. Tehát elsősorban az ő terheiket kell csökkenteni. Mondjuk ha a Nők 40-et megszavazták volna, mint Jobbik, akkor hitelesebb lenne ez a tiltakozás.

Amit ön kivándorlásnak nevez, én azt mondanám, hogy az egységes európai munkaerőpiacnak a mozgása. Arra hadd mondjam azt, hogy egyrészt itt miniszterhelyettes úr súgta nekem, és ez valóban így van, egyrészt minden olyan programunk, ami a fiatal családokat segíti, az hazahív. Tehát akkor, amikor Magyarországon gyermekvállalás esetén egy kezdő diplomás házaspár 20 millió forint támogatást tud kapni otthonteremtéshez, 10 millió vissza nem térítendő, 10 millió kedvezményes hitelest, ha saját erőből építi, akkor még 5 millió áfa-visszaigénylést, vannak olyan vidéki települések ma Magyarországon, ahol az önkormányzatok erre ingyen telket adnak, és akkor 25 millióból lehet építeni egy saját lakást, egy kezdőnek. Ilyen lehetőséget nem találnak Nyugat-Európában. Tehát amikor a gyerekvállalásra gondolnak ezek a fiatal párok, hogy hazajöjjenek, akkor azt gondolom, hogy a családi otthonteremtési kedvezmény ebből a szempontból egy motivációt jelent. Még mindig nem elég, ebben igaza van, szerintem különösen is a vidéki lakhatás erősítésében még a CSOK-on változtatnunk kell. Ezen dolgozom, bízom benne, hogy előbb-utóbb ide eljutunk, és azért hadd mondjak itt egy olyan, részben szimbolikus, részben mégiscsak anyagi támogatást, amiről itt nem esett szó, ez a babakötvény és az anyasági támogatás. Bárhol születik egy gyerek ma a világon, aki magyar állampolgár, legyen bárhol munkavállaló az édesanyja meg az édesapja, jogosult lesz január 1-jétől az anyasági támogatásra, ez több mint 60 ezer forint, és jogosult lesz egyébként arra a babakötvényre, amelyik 18 éven keresztül kamatozik. Ez egy olyan magyar állampapír, amit annak a gyermeknek a nevére dedikálunk, minden évben tudhat arról, hogy számára a magyar állam ezt a kötvényt biztosítja, 18 éves korában igénybe tudja venni, tehát számon van tartva 18 éven keresztül. Ezt nem véletlenül nevezzük köldökzsinór programnak, szerintem ez egy olyan elsősorban szimbolikus intézkedés, bár van anyagi eredménye is. Tehát ezeket szerintem érdemes az egyébként a Magyarországról való munkaerő-kivándorlásnak az ügyében figyelembe venni. A mi statisztikáink szerint ezt szívesen az ön rendelkezésére bocsátom, az első év az idei év, amikor megfordult a trend, többen jöttek vissza Magyarországra, vagy többen jöttek be Magyarországra munkavállalóként, mint akik elmentek. Ez egy nagyon lényeges dolog.

Ez még az orvosokra nem igaz, ez nem tartozik ide, érdemes megjegyezni, úgyhogy én ezt egy fontos fejleménynek tartom.

A bérunió: az önök javaslatának részleteit nem ismerem, de nekünk erre a válaszuk az a 12 százalékos bérnövekedés, amire még nem volt példa az elmúlt huszonéves évben Magyarországon. Ezt mindenképpen ajánlanám a figyelmébe, és azt is, hogy ezt nem hitelből fedezzük, mint egyes korábbi béremeléseket, hanem a gazdasági növekedés teremtette meg ennek a lehetőségét.

Akkor valóban az ifjúsági törvényről minden évben elvitatkozunk, én most is hasonló válaszokat adok erre, mint korábban adtam. A STRAFI-t, a Stratégia a Magyar Fiatalokért munkaanyagot azért ajánlom a figyelmébe. Szerintem az intézkedések a fontosak, és aztán hogy ezt törvénybe foglaljuk-e vagy nem, ezt majd vitassuk meg, de hogyha arra gondolok, hogy ma az Európai Unióban a fiatal diplomásoknak a munkavállalásában a legjobb számot produkáljuk, a legjobbak között vagyunk, akkor azért az szerintem fontosabb dolog, mint az ifjúsági törvény. Ezt is lehet az ifjúsági törvény keretében megfogalmazni meg garanciákat adni, nem zárkozom el ettől az ügytől, de szerintem az ingyenes nyelvvizsga - csak hogy az ön javaslatait soroljam, amit a Fidesz-kormány mind megvalósít - és egyébként, amiről még keveset beszéltünk, az ingyenes KRESZ-vizsga, ami szintén a fiatalokat fogja érinteni, ennek a részleteiről majd tartunk egy sajtótájékoztatót. Tehát 2018. július 1-jétől a KRESZ-vizsga ingyenes lesz, hogy a jogosítványhoz jutást megkönnyítsük a fiataloknak.

Mindezek olyan intézkedések, amiket össze lehet foglalni egy ifjúságpolitikai csomagba, rá lehet törvényt is alkotni, de úgy gondoltuk, hogy fontosabbak először az intézkedések.

S az utolsó megjegyzését külön köszönöm, mert a helyzet az - ezt már Staudt Gábor, általam tisztelt képviselőtársának elmondtam tegnap az Igazságügyi bizottságban -, hogyha önöknek fontos az, hogy mi Strasbourgban vagy a strasbourgi ítélet kapcsán ne fizessünk a vallási tevékenységet folytató szervezeteknek kártérítést, akkor azt az ígéretüket, amit megszegték, azt váltsák be, hogy támogatják azt a törvénymódosítást, amit a magyar Alkotmánybíróság elmarasztalására az egyháziügyi törvény kapcsán hoztunk.

Folyamatosan azt képviselték a szakmai egyeztetéseken, hogy jónak tartják ezt az irányt, elfogadják a törvényt, aztán valamilyen, nyilván valami politikai megegyezés miatt önök ezt az ígéretüket visszavonták. Tehát ha vállalják azt - ezt már tegnap is kértem -, hogy ezt a törvényt megszavazzák, ez egy kétharmados törvény, akkor nem lesznek ilyen kártérítési kötelezettségeink. Úgyhogy kérem, hogy akkor erről nyilatkozzanak, és hogyha ez működőképes, akkor mi azt ígérem, hogy bár rövid már a törvényhozás időszaka, de akkor ezt be fogjuk terjeszteni.

Vinnai Győző képviselő úr kérdéseinek nagy részét ugyan megválaszoltam, de még keresem itt a nagy sportrendezvényeknek az ügyét, mert valóban fontos, hogy a vizes világbajnokság után valóban ez a Szabolcs-Szatmár megyei állami vezetőknek egy komoly sikere. A nagy sportrendezvények ügye azért fontos, mert a költségekről beszélünk, arról meg nem beszélünk, hogy abban az időszakban egyetlen szálláshely nem volt üresen Budapesten, teljes telítettséggel működtek a szállodák és az egyéb szálláshelyek, és mindaz a mondjuk így, hogy országmarketing, országimázs, Budapest-imázs, ami ennek kapcsán megjelent, hogy hány millió néző látta azt a toronyugrást, amelyiknek a háttérében a Magyar Országgyűlés épülete állt, ezek olyan plusz, egyébként pénzben kifejezhető hasznot is hoznak, amiről érdemes szintén említést tenni.

2017-ben, csak ebben az évben 81 kiemelt hazai, nemzetközi sportesemény volt, világbajnokság, Európa-bajnokság, világbupa. 2018-ban több mint 90 regisztrált

eseményünk van már: birkózó világbajnokság lesz, szinkronúszó junior világbajnokság lesz, rövidpályás úszó világbajnokság lesz, kézilabda BL négyes döntő lesz, sportlövő Európa-bajnokság. 2019-ben már szintén 50 eseményt nyertünk el: Maccabi Európa Játékok, kajak-kenu vb, asztalitenisz vb és sorolhatnánk tovább. És akkor a harmadik legnagyobb a futball, az úszás után az atlétikai nagydíjat is bízunk benne, hogy meg fogjuk tudni sikeresen rendezni, és a labdarúgó Európa-bajnokság csoportmérkőzéseire is lehetőség lesz.

Azt tűztük ki célul, hogy ne legyen olyan sportág, amelyiknek belátható időn belül nincs egy komoly nemzetközi versenye, mert ez egyébként kihat az utánpótlásra is. Ha jól emlékszem, a vízilabdázók száma a magyar vízilabdázók sikere után két éven belül két és félszeresére nőtt az iskolai érdeklődés ebben az ügyben.

És akkor itt részben már megválaszoltam Kunhalmi képviselő asszony kérdéseit, azért azt a közmondást a figyelmébe ajánlom, hogy régi bűnnek hosszú az árnyéka, mert valóban mindaz, amit elmondott a hátrányos helyzetű térségekről, 381 oktatási helyen zártak be önök intézményt. 15 ezer tanárt bocsátottak el. Adtak egy 50 százalékos béremelést négy hónapra, aztán közölték az önkormányzatokkal, hogy fizessétek ki. Totális eladósodás volt a következménye.

Tehát szerintem így érdemes szemlélni ezeket az ügyeket. És ha már komoly vitát akarunk folytatni, akkor szerintem fontos a fogalmakat pontosan használni. Nem államosítottunk. Ez egy ilyen hangulatkeltés. Államosítani az önök szellemi elődjei államosítottak 1948-ban, az összes egyházi iskolát, az összes szerzetesrendet, meg az összes civil szervezetet, meg mindent, amit lehetett, államosítottak, a magántulajdonról nem is beszélve. Az államosítás. Ön szerint... (*Kunhalmi Ágnes: Magánnyugdíjpénztár.*) A magánnyugdíjpénztár az államosítás, ebben igaza van... (*Kunhalmi Ágnes: És az iskolák épülete is.*), de ön szerint az önkormányzatok részei az államnak vagy nem? Részai. Van a központi állam, meg a helyi állam. A helyi állam felelősségéből a központi állam felelősségébe kerültek az iskolák. Ha valaki ilyen szinten nem érti a fogalmaknak a jelentését, annak nem tudom komolyan venni a tiltakozását, még ha rá is mutat egy-két hiányosságra. Nem államosítottunk, központosítottunk.

Az már többször elhangzott, hogy közli, hogy a minap került nyilvánosságra, egy 2015-ös jelentésről, felmérésről beszélünk, tehát szerintem érdemes ezt a helyén kezelni.

Azt hiszem, hogy a Klebelsberg-ösztöndíjről már beszéltem, a pedagógushiányról beszéltem.

Roma ügyben hadd mondjak el annyit, lehet, hogy nem a tetején kellett volna kezdeni. Ez egy kicsit könnyebb mindig, mint az alján, de a 3 éves kortól kötelező óvodáztatás az éveken belül egy jelentős eredményt fog hozni. Bízom benne, hogy ebben egyetértünk, miközben polemizálunk itt egymással. Tehát jó dolog-e, hogy 3 éves kortól óvodába lehet menni a hátrányos helyzetű térségekben vagy nem?

A roma gyerekek több mint 90 százaléka jár óvodába. Háromszor kap ingyen enni, és egyébként három évig tud felkészülni az általános iskolára. Ilyen még nem volt Magyarországon, majd utána nézzük meg, hogy hogyan kezdi el az első osztályt, ez egy nagyon fontos dolog, így indulunk az életkezdesnél. Aol pedig a diplomához való jutás van, ott azért mégiscsak szerény büszkeséggel jelentem: megdupláztuk az egyetemre járó romáknak a számát, kétszerese annak, mint ami négy évvel ezelőtt volt, nézzék meg a számokat.

Van egy olyan roma szakkollégiumi hálózat, amiben több száz fiatal tanul ingyenesen, ösztöndíjjal, a magyar állam pénzén, és diplomát szerez. Ez a rendszer felállt körülbelül öt évvel ezelőtt az egyházak segítségével, folyamatosan növekszik, és gyártja a diplomásokat. 300 diplomás csak ebből a rendszerből került ki, és ma is

benne vannak legalább ugyanennyien. Tehát szerintem érdemes erre a részére is gondolni a dolognak, amikor a hátrányos helyzetű térségekről beszélünk.

Hadd mondjam azt, hogy 500 egyetemista - nemcsak romák - dolgoznak gyakornokként hátrányos helyzetű térségekben, tehát részben visszamennek oda, ahonnan jöttek, és ott próbálnak segíteni. És hogyha egy számot mondhatok: 2010 óta 500, azaz ötszázmilliárd forinttal több van a köznevelési rendszerben, az oktatási rendszerben, mint az önök idején volt, ezek számok, meg lehet nézni őket a költségvetésben, meg az Állami Számvevőszéknél. Szerintem a számokkal nem érdemes vitatkozni.

Egyetlenegy dologban 120 százalékgig egyetértek... *(Kunhalmi Ágnes Dúró Dórával konzultál.)* Ha megtisztelne azzal, hogy amikor önnek válaszolok éppen, akkor nem folyamatosan kommentálja, hanem idefigyel, akkor sokkal nagyobb kedvvel válaszolnék. Így is nagyon szívesen válaszolok önnek, mert éppen azt a mondatát szerettem volna idézni, amiben 120 százalékban egyetértek. Ön azt mondta, hogy nem szeretne az én helyemben lenni, én sem az önében. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönjük szépen miniszter úr válaszait, melyekre így 55 percnyi idő állt rendelkezésére. Második kört nem szoktunk nyitni, és miniszter úr e-mailjében kifejezetten szerepelt, hogy kéri, hogy ne is nyissunk, ezért ezt nem tesszük meg. Az első napirendi pontot lezárom. Köszönöm szépen Balog Zoltán miniszter úrnak és a minisztérium munkatársainak, hogy rendelkezésünkre álltak, a munkájukhoz jó egészséget és sok sikert kívánunk. Ezzel az első napirendi pontot lezárom.

Egyebek

A második napirendi pontunk az egyebek. Kérdezem, hogy van-e valakinek felvetése az egyebek között. *(Nincs jelzés.)* Nincsen.

Az ülés berekesztése

Ha nincsen, akkor az egyebek napirendi pontot és a bizottsági ülést lezárom. Jó munkát kívánok!

(Az ülés befejezésének időpontja: 14 óra 16 perc)

Dúró Dóra
a bizottság elnöke

Jegyzőkönyvvezető: Pavlanszky Éva